

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἀπὸ 11 Ἀπριλίου 1932 —
ὡς ἀλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμῆς 100. Ἐξέ-
μνην δραχ. 55. Τρίμηνην δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ φράγκα γαλλικά 60,
ἔξμηνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ : Ἐτησίᾳ δολλάρια 4, ἔξμηνη 2
καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρο-
μαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐρανίου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι 23 Ἀπριλίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 21

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MAURICE CHAMPAGNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'

Ἔνας περιπατοῦς μετ' τῆ «Χελιδόνα»

Μιά ἡλιόλουστη αὐγουστιατικὴ Κυ-
ριακὴ, τὸ μικρὸ λιμάνι τοῦ Τρεπόρ,
στὴ Νορμανδία, ἦταν γεμάτο ζωὴ
καὶ κίνηση.

Ἡ χαλικοστρωμένη ἀκρογιαλιά ὅ-
που ἔσπαζαν ἀπαλά-ἀπαλά τὰ κυμα-
τάκια δίχως νάφήνουν κἄν ἀφρὸ πί-
σω τους, ἦταν μαῦρη ἀπὸ κόσμον, καὶ
στοὺς μώλους ἦταν τόσο
πολλοὶ οἱ περιπατητές, ὅ-
στε μετὰ μεγάλη δυσκολία
οἱ βαρκάρηδες καὶ τὰ παι-
διὰ τους ἀνοίγαν δρόμον γιὰ
νὰ μπορέσουν νὰ σύρουν
ὡς τις σκάλες τις βάρκες
ποῦ ἦταν φορτωμένες ἐπι-
βάτες. Στὴν προκυμαία, οἱ
λίγοι βαρκάρηδες ποῦ ἔμα-
ναν ἀκόμη δίχως ἀγῶγι, ἔ-
θαζαν τὰ δυνατὰ τους γιὰ
νὰ προσελκύσουν πελατεία.

— Βάρκα, κύριος, ἔδω!
Ἄλλος γιὰ τὸν ὠραῖο πε-
ρίπατο!

Ἀνάμεσα σ' ὄλους αὐτοὺς
τοὺς βαρκάρηδες ἕνας ξε-
χώριζε ιδιαίτερα, τόσο γιὰ
τὸ ἀθλητικὸ του παράστη-
μα ὅσο καὶ γιὰ τοὺς θαρ-
ρετοὺς του τρόπους. Ἦταν
ἕνας ἄνδρας ὡς πενήντα
χρονῶν, μετὰ φαρὰ μαλλιά,
μετὰ θολὸ βλέμμα καὶ ἄδρα
χαρακτηριστικά. Τὸ ὄνομά
του ἦταν Μαθιὸς Μπρινιόν,
ἀλλὰ ὄλοι στὸ χωριὸ τὸν
φώναζαν καπετὰν-Μαθιὸ.

Δίχως ἄλλο ἢ μπρατσέ-
ρα του ἦταν ἀπὸ τις πιδ
περιποιημένες, ἀλλὰ τὸ ὄ-
φος καὶ οἱ τρόποι τοῦ ἰδιο-
κτῆτῆ της δὲν θάκαναν καὶ

τόσο εὐχάριστη ἐντύπωση στοὺς δια-
βάτες, γιὰτὶ κανεὶς δὲν ἀποφάσιζε νὰ
μπῆ στὸ πλοιαρίο του, ἐνῶ τὰ ἄλλα
δὲν πρόφταναν νὰ γεμίζουν καὶ νὰ
φεύγουν.

Ὁ κόσμος εἶχε κιόλας ἀρχίσει νὰ-
ραιωνῆ κάπως καὶ ὁ καπετὰν-Μα-
θιὸς, μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα μπρὸς
στὸ στήθος, τὰ φρύδια ζαρωμένα, τὸ
βλέμμα σκληρὸ, σκεπτόταν μετὰ θυμὸ.

«Καὶ κρατώντας τὸ σκούφο του στὸ χέρι, πλησίασε δίχως
δισταγμὸ τοὺς δύο ἀγνώστους» (Σελ. 241, στ. γ').

ὅτι ἡ ἡμέρα του θὰ πῆγινε χαμένη,
ὅταν ἔξαφνα μιὰ γλυκεῖα φωνή, μιὰ
φωνίτσα παιδιοῦ ἔφτασε σταυτικά του.

— Κοίταξε, πατέρα, τί ὠραῖο κα-
ραβάκι καὶ πῶς θὰ φεύγῃ γρήγορα
ὅταν θὰ τὸ σπρώχνῃ ὁ ἄνεμος.

— Στάλῃθε, Σοῦζη, εἶπε μιὰ
πιδ βαρεῖα φωνή, ἡ μπρατσέρα αὐτῆ
εἶναι πολὺ ἁμορφη καὶ ἰδίως φαίνε-
ται πολὺ περιποιημένη.

Ὁ Μαθιὸς Μπρινιόν δὲν ἀκουσε
περισσότερα. Κολακαυμένος ἀπ' τοὺς
ἐπαίνους ποῦ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸ
πλοιαρίο του, ἔστριψε γοργὰ γιὰ νὰ
ἰδῇ ποιοὶ μιλοῦσαν ἔτσι.

Λίγα βήματα παραπέρα,
σταματισμένοι στὴν προκυ-
μαία, ἕνας ἄνδρας κι' ἕνα
κοριτσάκι ὡς δέκα χρονῶν,
ντυμένοι καὶ οἱ δύο κατὰ-
μαυρα, φαίνονταν νὰ πα-
ρατηροῦν μετὰ προσοχὴ τὴ
μπρατσέρα.

Ἡ ἀσπρηρὴ δὴφ τους
ἀπογοήτευσε στὴν ἀρχὴ
τὸν καπετὰν-Μαθιὸ.

— Χυ! γρύλλισε μέσα
ἀπ' τὰ δόντια του. Φωριά-
ρηδες μοῦ φαίνονται οἱ μου-
στερήδες, ἂν εἶναι μουστε-
ρήδες. Δὲ δείχνουν νὰ τοὺς
ἀρέσει καὶ πολὺ τὸ γλέντι.

Μὰ ἀμέσως σκέφτηκε
πιδ πρακτικά.

— Μπα, ποῦ τὸ ξέρεις;
ἔκανε.

Καὶ κρατώντας τὸ σκού-
φο του στὸ χέρι, πλησίασε
δίχως δισταγμὸ τοὺς δύο
ἀγνώστους.

— Ἐνα περίπατο μετὰ τὴ
μπρατσέρα, κύριε; ρώτη-
σε. Μιὰ ὠρίτσα μοναχά, τί
λέτε;

Ὁ ἀγνώστος γύρισε τὸ
κεφάλι του καὶ κοίταξε τὸ
ναυτικό.

Ὁ καπετὰν-Μαθιὸς εἶδε

τότε πώς είχε να κάνει μ' έναν άνθρωπο φριανταπέντε ως σαράντα έτών και πώς ο άνθρωπος αυτός είχε παρασμένη στην κουμπούριτσα του σακκακιού του τη ροζέττα της Δεγεώνος της Τιμής. Η ανακάλυψη αυτή τον έκανε να πάρη ένα υφος πιο ευγενικό και ταπεινό.

— Ο κύριος θα με συχωρήση που το μιλώσαι έτσι ελεύθερα, είπε, αλλά δίχως να το θέλω άκουσα τί είπε ή μικρή δεσποινίδα και μου φάνηκε από τη φωνή της πώς θα είχε μεγάλη θρηξή να της κάνομε μιά βόλτα. Δίχως να παινευτώ, μπορώ να σας πώ πώς δεύτερη μπρατσέρα σαν τη δική μου δεν θα βρήτε σ' όλο το Τρεπόρ.

Δίχως να του απαντήσουν, ο άνδρας και το παιδί εξακολουθούσαν να κοιτάζουν το καλοκαμωμένο καράβι.

— Κοιτάξτε το, κοιτάξτε το! Έκανε ο καπετάν Μαθιός, όχι δίχως καμάρι.

— Γότερα σαν να του ήρθε μιά ξαφνική ιδέα:

— Άλλωστε, κύριε, είπε, σεις φαίνεσθε να ξέρετε απ' αυτά.

Ο κύριος θα είναι ναυτικός, αν δεν κάνω λάθος. Άξιωματικός ού, δεν είναι έτσι:

Δίχως να εξακρίβωση τα μάτια του απ' το καράβι, ο άγνωστος κούνησε καταφατικά το κεφάλι του.

Ευχαριστημένος που επέτυχε, ο βαρκάρης συνέχισε:

— Τη μπρατσέρα μου τη λένε «Χελιδόνα», με τόνωμα. Τι λέτε, άξιωματικέ μου, δε δοκιμάζετε; Μιά ώρα περίπατο: Βάζω στοιχήμα πώς το χαριτωμένο κοριτσάκι σας θα είχε μεγάλη διάθεση.

— Άλήθεια, Σούζη; Έκανε ο κύριος σκύβοντας προς το κοριτσάκι. Είναι αλήθεια πώς θα σού έκανε κέφι

να πάμε έναν περίπατο με τη βάρκα: — Ό, ναι, πατέρα, απάντησε ζωηρά το παιδί, και τα μάτια της γυάλισαν από ευχαρίστηση.

— Μήπως πάρες κανένα κρουσό γημα:

— Όχι, όχι, μη φοβάσαι. Είναι τόσο όμορφος καιρός, μπαμπάκα μου!

Το κοριτσάκι είχε δικιο. Η θάλασσα άπλωνόταν γαλήνια και καταγάλανη κάτω από τις χρυσές ακτίνες του ήλιου. Ο πατέρας φίλησε τη

μικρή στο μέτωπο κι ύστερα γυρίζοντας προς στον καπετάνιο:

— Σύμφωνοι, δήλωσε, θα κάνουμε ένα μικρό περίπατο. Πού είναι το πλήρωμά σου;

— Οι άνθρωποι μου περιμένουν τις διαταγές μου έξω στο μουράγιο, άξιωματικέ μου.

«Τραβούσε πίσω του ένα πλάσμα ντυμένο στα κουρέλια.» (Σελ. 242, στ. γ')

Θα στείλω το μουτσο να τους φωνάξη. Μείνετε ήσυχος, ος πάντε λεπτά θάχουμε σαλπάρει!

— Καλά, κάνε γρήγορα, πρατοβάλει άέρα. Έλα, Σούζη.

Και με τα λόγια αυτά ο μαυροντυμένος κύριος και το κοριτσάκι πέρασαν τόν «πόντε», τη σανίδα που οδηγούσε από την προκυμαία στο πλοιο.

Κρατώντας πάντοτε το σκοφο του στο χέρι, ο καπετάν-Μαθιός τους ακολουθούσε ένθουσιασμένος για το κελεπούρι που του έτυχε—ένας άξιωματι-

κός του ναυτικού! — Όταν όμως μπήκαν στο καράβι.

— Να πάρουμε και άλλους επιβάτες, κύριε, ρώτησε.

— Όχι, όχι, έκανε ο κύριος.

Ο καπετάνιος χαϊρέτησε βαθιά και έκανε τη σκέψη ότι το «κελεπούρι» ήταν ακόμη καλύτερο απ' ό,τι φανταζόταν στην άρχη.

— Τό ξέρει ο κύριος, πώς ή τιμή για δύο άτομα είναι ή ίδια όπως...

Ο άγνωστος τόν έκοψε:

— Θα πληρώσω δε, πρέπει, είπε, φθάνει μονάχα να μη χάσομερησούμε

— Αμέσως, κύριε, άμέσως, έκανε με βία ο καπετάν-Μαθιός. Πάω να φωνάξω τους ναυτες μου.

Και με μιά φωνή χοντρή και άγρια φώναξε:

— Έ, Γιάννη, Γιάννη! Πού βρίσκεσαι, βρέ μουτσο του διαβόλου; Κάπου θα κοιμάσαι, άρχιτεμπέλαρε. Βρέ, Γιάννη, φανερώσου, τό λοιπόν!

Καμιά φωνή δεν του απάντησε, καμιά μορφή δεν παρουσιάστηκε μπροστά του.

Φανερά στενοχωρημένος, ο καπετάν-Μαθιός στράφηκε προς τους επιβάτες του:

— Με συγχωρείτε για τό χάσομέρι, άξιωματικέ μου, μα τό βρωμόπαιδο μου κάνει πάλι σκέρτα, καθώς βλέπετε. Θα κοιμάται πουθενά, ή κάπου θα βρίσκεται κρυμμένο, είμαι σίγουρος. Δυό λεπτά να τόν ξετρυπώσω, κι έφθασα.

Περπατώντας δυο πιο γρήγορα μπορούσε, ο καπετάνιος της «Χελιδόνας» έτρεξε κατά την πρόμη, και ο επιβάτης και τό παιδί τόν είδαν να εξαφανίζεται στο καπό ύνι που κατέβαζε στις καμίνες του πληρώματος. Όσπου να γυρίση πίσω, προχώρησαν κι εκείνοι κατά την πλώρη.

Δέν είχαν κάνει πέντε βήματα, όταν από άμπάρι της μπρατσέρας ακούστηκαν διαπεραστικές κραυγές συνδυόμενες από βλαστήμιες και βρισιές. Τρομαγμένη ή μικρούλα Σούζη σφίχτηκε κοντά στον πατέρα της.

Σε λίγο όλα πάλι ήσούχασαν. Πέρασαν έτσι τρία λεπτά.

Έξαφνα, από τό καπόυνη της πλώρης ξεπρόβαλε μουσιμάς ο καπετάν-Μαθιός. Τραβούσε πίσω του ένα πλάσμα ντυμένο στα κουρέλια. Τό πρόσωπό του δεν μπορούσε κανείς να τό διακρίνη εύκολα, γιατί τό είχε κρυμμένο πίσω από τό άριστερό του χέρι ώσαν να ήθελε να τό φυλάξη από τό κτυπήματα.

Οι δύο επιβάτες δυσκολεύθηκαν κάπως νάντιληφθούν άξαρχής ότι τό άθλιο αυτό πλάσμα που ο καπετάνιος έσέρνε με τη βία, ήταν ένα παιδί.

Ο ΔΙΣΧΟΥΔΑΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΑ'

— Έγώ δε μπορώ νάνεβώ, εσύ δε μπορείς, τί θα γίνουμε τώρα; κλαουρίζει ο Πετράκης.

— Ο Γεώργιος τόν μαλλώνει:

— Τόσο εύκολα χάνεις εσύ τό θάρρος σου; Μην κλαίς και περπάτα! Κάπου θα φτιάσομε έπιτέλους.

Μα ο Πετράκης εξακολουθεί να κλαίη και δεν κάνει βήμα.

— Πεινάω! μουρμουρίζει μέσ' στα κλάματα. Πεινάω!

— Πεινάς, με τόσες φράουλες που έφαγες;... Έλα, προχώρε!... Δε βλέπεις που νυχτώνει; Α, εγώ δεν τρώω σκοπό να ξεφυγίσω στο δάσος. Έμπρός!

— Α! ού! εγώ! φωνάζει ο Πετράκης τρομαγμένος, γιατί θυμάται τό λύκο.

Τώρα τρέχουν κι οι δυό. Ο φόβος τούς δίνει φτερά.

Άξαφνα τό μονοπάτι μπροστά τους άνοίγει, τα δέντρα άραιώνουν, τό δάσος γίνεται λιγώτερο σκοτεινό. Βρίσκονται στην άκροδασιά. Δίγα βήμα! ακόμα και μπαίνουν σ' ένα χωράφι από πατάτες. Ο Πετράκης ξαναθυμιάται την πείνα του και λέει:

— Άχ, τί κρίμα να μην μπορούμε να ψήσομε μερικές και να τις φάμε!... Πεινάω, σου λέω, πεινάω!...

Ο Γεώργιος συλλογιέται, έπειτα ψάχνει τις τσέπες του και βγάξει ένα κουτί σπύργο.

— Νά, μικρέ, λέει τού Πετράκη, πάρε, ψήσε τις πατάτες σου και ξεφοτώσου με!

Πεινάει κι αυτός, αλλά, σά μεγαλύτερος που είναι, κρατάει την αξιοπρέπειά του και δε θέλει να δείξη αδυναμία.

Μαζεύουν φρύγανα, ξερά φύλλα, ξερά κλαδιά, για νάνάνουν φωτιά. Έπειτα σκαλλίζουν τό χώμα, βγάζουν καμιά δεκαριά πατάτες κι απ' τό κουτί ένα σπύργο, ένα μονάχα.

— Ω, ένα σπύργο φτάνει καμιά φορά για να κάψη ολάκερο δάσος! Τό τρίβουν στο κουτί και τό πλησιάζουν άναμμένο στα ξεράδια. Άμέσως παίρνουν φωτιά. Τώρα δεν έχουν παρὰ να βάλουν άπάνω τις πατάτες και να τις άφήσουν να ψηθούν.

Έιχε νυχτώσει χωρίς να τό καταλάβουν τα δυό παιδιά, που δεν είχαν τό νού τους παρὰ στις πατάτες. Τί σκοτεινά που θα ήταν γύρω τους, αν δεν έφεγγε τώρα ή φωτιά!

— Θα διώχνη και τα θεριά, είπε ο Γεώργιος που είχε διαβάσει κάτι τέτοιο σ' ένα παιδικό μυθιστορημάκι. Άς φάμε τώρα τις πατάτες μας

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ Η ΓΑΤΑ

Κάνοντας τόν περίπατό του στον κήπο, ένα παιδάκι προγευμάτιζε μ' ένα κουλουράκι που βαστούσε.

Τραβηγμένη από τη μυρωδιά, μιά γάτα έρχεται, τό χαϊδεύει, άνασχηώνει τη ράχη, γυρίζει και τέλος προσπαθεί ν' άναρριχηθή ως τό χέρι του.

— Ω, την όμορφη ψιψίνα!... λέει τό παιδάκι γοητευμένο και μοιράζεται τό κουλουράκι του με τη γάτα που θαρρεί πώς τό αγαπά.

Αλλά ο κόλακας, μόλις άποκτά εκείνο που ήθελε, άπομακρόνεται.

— Ό, ώ, δεν ήταν για μένα τό χάδια, είπε κατάπληκτο τό παιδάκι, αλλά για τό κουλουράκι μου!

(Διασκευή)

ΑΗΜ. ΚΟΚ.

κι' ύστερα φλυαρούμε, όπως λέει κι' ο μπαμπάς. 'Ο καίμενος, πόσο θά- νησυχή τόρα! Πώς να κάμουμε για να τον βρούμε; ('Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΑ ΖΙΖΑΝΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Με τούτον τον καιρό—τό ξέρουν κι' αυτά καλά,—δὲ θὰ βγουν έξω. Μὰ τὰ παράθυρα τούς προσφέρουν λιμπρό παρατηρητήριο. Καί μιά πού δὲ βγαίνουν αὐτά, γελοῦν μὲ τούς ἀτυχούς πού βρίσκονται στὸ δρόμο καί πού διάκωσε ἡ βροχή.

— Δὲς ἐκεῖνον τὸν κοντό, Γιώργο; Μονάχα τὰ πόδια του φαίνονται. Θαρραῖς πὼς ἡ ἀμπρέλα περπατεῖ μόνη.

— Ἀμ' αὐτὸς ὁ μακρὰλέεκας; Ἄντρας εἶναι ἡ γριά; Φορεῖ ἕνα ἀδιάδροχο, ὡς τὰ νύχια.

— Ἄνθρωπογυναίκα. Τέρας δηλαδὴ!

Γελοῦν τὰ δύο μεγάλα, γελά κι' ἡ Καίτη κι' ἄς μὴν πολυκαταλαβαίνει.

Μὰ ἡ βροχή ἐπαφε, ὁ δρόμος ξαναπῆρε τὴ συναιθισμένη του ὄψη καί τὰ παιδιά βαριοῦνται.

— Μαμμὰ! Θὰ πάμε κάτω. Δὲ βρέχει πιά!

— Ἐχει ὑγρασία ὁμως. Νὰ πάτε στὸ δωμάτιό σας καί νὰ παίζετε.

Εἶναι σπάνιο νὰ ὑπακούουν τὰ παιδιά μὲ τόση προθυμία. Κι' ὁμως αὐτὸ ἐγίνε σήμερα. Καί τὰ τρία τώρα «συσκέπτονται».

— Τί νὰ παίζουμε τώρα;

— Παίζουμε τίς κουμπάρες, προτίνει ἡ Μπέμπα.

— Αὐτὸ εἶναι παιχνίδι γιὰ κορίτσια. Ἐγὼ δὲν ἀντικατεύομαι, ἀπαντᾷ ὁ Γιώργος πειραγμένος.

— Νὰ παίζουμε σκλαβάνια.

— Τίς σβαθρες.

— Τὸν ψευτοπόλεμο.

— Αὐτὰ δὲν εἶναι παιχνίδια ἡσυχᾶ. Ἐγὼ, παιδιά, λέγει ἡ Μπέμπα, σκέφθηκα νὰ παίζουμε τὴν κοίκογένεια».

— Τί; τί; Ἐξήγησέ μας.

— Νά! Ἐσύ, Γιώργο, θὰ εἶσαι ὁ μπαμπάς. Ἐγὼ ἡ μαμμὰ, κι' ἡ Καίτη τὸ παιδί μας.

Ἐνθουσιασμένος ἀράττος. Κι' ἡ πρόταση γίνεται δεκτὴ μὲ ἀλλαγίμου.

Κι' αἱ προετοιμασίες ἀρχισαν. Ὁ Γιώργος, φόρεσε τίς πιζάμες του. Μὰ βρῆκε πὼς τὸ πανταλόνι δὲν εἶναι ἀρκετὰ μακρὸ, κι' ἀφίνει νὰ φαίνονται αἱ ἄκρες τῶν ποδιῶν, κάθε ἄλλο παρὰ... μπαμπαδίστηκες. Ἐνα παλιὸ πανταλόνι πού μπαμπὰ, κάνει περφόμα τὴ δουλειά του. Βέβαια, εἶναι ἀναγκασιμένος νὰ τὸ τραβᾷ ὅταν περπατᾷ γιὰ νὰ μὴ σέρνεται, ὅταν ὁμως καθίσει καί πατάει στὴν κἀρέκλα, εἶναι περφόμο καί... μεγαλο-

πρεπέστατο. Ἡ Μπέμπα δὲ δυσκολεύθηκε καθόλου. Ἐνα μαῦρο βελουδένιο φόρεμα, τῆς μαμμᾶς, μιά ἀσπρη πέτσινη ζώνη, μιά, ἀσπρη ἐπίση; τραχηλιά πού ξετρύπωσε ἀπὸ ἕνα συρτάρι, τὴ μεταμορφώνουν σὲ μιὰ ὄρρα (εἶναι ἡ γνώμη τῆς) κυρία. Τὴν ἐπιδητικότητα συμπληρώνουν ἕνα ζευγάρι μεταξωτὲς κάλτσες—τὰ πόδια τῆς κολυμποῦν μέσα, μ' αὐτὸ δὲν ἔχει γιὰ κείνη σημασία—καί καπούτσια μὲ ψηλὰ τακούνια.

Ἡ Καίτη δὲν ἔχει ἀνάγκη νάλλὰ. Ἐξί τίποτα. Εἶνε τὸ παιδί.

Καί τὸ παιχνίδι ἀρχίζει.

Ὁ Γιώργος, σοβαρὸς, καθίσει στὴν κἀρέκλα, μπροστὰ στὸ μικρὸ τραπέζι πού τὸ χρησιμοποιεῖ γιὰ γραφεῖο. Ἐχει κουβαλήσει πέντ'—ἕξι χονδρὰ βιβλία τοῦ μπαμπὰ, ἀνάλογους κονδυλοφόρους κι' ὄσα καλαμαρία, γερὰ καί σπασμένα, βρήκε. Σκύβει μ' ἐμβριθεῖα πάνω σὲ μεγάλες κόλλες καί κάπου-κάπου γράφει. Μελετᾷ μιά σοβαρὴ ὑπόθεση... δικαστικὴ.

Ἡ Μπέμπα πλέκει. Φυσικά, οὔτε δυὸ πόντους δὲν κατόρθωσε νὰ κάμῃ. Πότε τὸ βελονάκι τῆς ξεφεύγει, πότε τῆς ξετυλίγεται τὸ κουβαράκι. Ὡστὸς, δὲν παύει νὰ καθρεφτίζεται συχνὰ στὸν ἀντικρινὸ καθρέφτη καί νὰ καμαρώνεται.

— Ἄκουσέ, Γιώργο, λέγει μὲ φωνὴ πού προσπαθεῖ νὰ κάμῃ ἀπαράλαχτη μὲ τῆς μαμμᾶς. Θέλωμε πολλὰ ἔξοδα φέτος. Θέλω καινούργιο φόρεμα, καινούργιο μαντῶ, καινούργιο καπέλο, καινούργιες κάλτσες, καινούργια παπούτσια. Τί θὰ γίνουμε μ' αὐτὰ τὰ ἔξοδα. Θὰ σκάσω!

— Νὰ μὴ στενοχωριέσαι, Εὐγενία μου. Ὅλα τὰ παλιά σου θὰ τὰ βάλῃς ἀπὸ τὴν ἀνάποδη καί... Μὰ γιατί γελάς;

— Μὲ τίς βλακειές σου. Γίνονται αὐτὰ τὰ πράγματα, κουτέ;

— Γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Νὰ παίζῃς ὁμορφῆ. Μίλησε ποτὲ ἡ μαμμὰ ἔτσι τοῦ μπαμπὰ; Ἄν δὲν ξέρῃς νὰ παίζῃς θὰ σὲ διώξω τ' ἀκούς;

— Κι' ὁ μπαμπάς θυμώνει ποτὲ μὲ τὴ μαμμὰ;

— Ὄψ! Ἄς μὴ μιλῶνουμε. Κοίτα τὸ παιδί τί ὄραία παίζει.

Πραγματικά, τὸ «παιδί» εἶναι στίς μεγάλες του καλοσύνης. Ἐχει μπροστὰ του τὴ μεγάλη κούκλα καί καταγίνεται ἡσυχᾶ νὰ τὴ ξεντόνη καί νὰ τὴ ντόνη. Τῆς ἔχει ἀλλάξει ὡς τώρα τρεῖς τουλάττες. Καί κουβεντίζει μὰζι τῆς:

— Ἐννοια σου, κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ. Νά, ὄλο ὄρατα φορέματα σοῦ βάζω. Εἶμαι ἡ μαμμὰ σου καί σ' ἀγαπῶ πολὺ, πολὺ. Ἄμα μεγαλώσεις καί μικρὸνὼ ἐγὼ, θὰ σοῦ δώσω καί τὰ δικὰ μου φουστάνια.

Οἱ μεγάλοι παραδειγματίζονται καί σκόδουν καθέννας στὴ δουλειά του. Ὁ Γιώργος στὸ γράφιο, ἡ Μπέμπα στὸ πλέξιμο.

Γίνεται μεγάλη ἡσυχία. Μὰ τὸ μικρὸ βαρύνεται αὐτὴ τὴ φορά. Σηκώνεται καί πηγαίνει στὴ μαμμὰ, τὴν ἀληθινή.

— Μαμμὰ! Παίζω τόση ὄρα ἡσυχᾶ. Νὰ κάμω φασαρία τώρα;

— Ὅχι, παιδί μου. Καλὰ ἦταν ἔτσι. Κι' ἐγὼ θὰ σοῦ δώσω μιά μεγάλη σοκολάτα. Ὅταν τρώει τὸ στοματάκι, τὰ χερὰκιά καί τὰ ποδαράκια εἶναι ἡσυχᾶ. Μόνο, θὰ δώσης καί στάλλα παιδιά.

— Μὰ κείνα, εἶναι μεγάλα. Δὲ θὰ θέλουν.

— Νὰ τοὺς δώσης!

Μὰ ἡ μικρούλα, δὲν ἀκούει ὅτι δὲν τὴν συμφέρει. Ξαναγυρίζει στὸ δωμάτιο, κάθεται κοντὰ στὴν κούκλα καί μοιράζεται μὰζι τῆς τὴ σοκολάτα. Ἐέρει, πὼς δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ λιγοστεύῃ, γιατί ἡ φτωχὴ κούκλα πύσχει ἀπὸ χρόνια ἀνορεξία. Μὰ ἡ Μπέμπα ἀντικαμαίνεται τὸ πραξικόπημα.

Ξεχνᾷ τὴ μητρικὴ τῆς ἀξιοπρέπεια.

— Καίτη, θὰ μᾶς δώσης καί μᾶς σοκολάτα. Θὰ τὸ πῶ τῆς μαμμᾶς.

— Ἐσύ εἶσαι μαμμὰ καί ζητᾷς λιχουδιές;

— Νὰ τ'ἀφίσης αὐτὰ καί νὰ μὸς δώσης. Ἄκουσ;

— Δὲ θέλω.

— Στάσου νὰ δῆς.

Πετᾷ τὸ βελονάκι καί τὴν κλωστή, τὰ παπούτσια πού τὴ δυσκολεύουν στὸ βάλωμα καί ὄρρα ἐναντίον τῆς... σοκολάτας. Ἡ μικρὴ τὴν ὀπερασιζέται ὅσο μπορεί. Ὁ Γιώργος κοιτάζει ἀμήχανος. Τί νὰ κάμῃ; Νὰ λάβῃ μέρος στὸν καυγά; Διστάζει. Κάνουν τέτοια πράγματα οἱ δικηγόροι; Ἄλλὰ... σοκολάτα εἶναι αὐτὴ. Πὼς νὰ γιανταθῇ στὸν πειρασμό; Ἄνακατεῦεται στὸν καυγά.

Γίνεται ὡστὸ πανδαμῖο. Μαμμὰ, μπαμπάς καί παιδί μαλλώνουν ὄσαν... ἀδέλφια. Οἱ μεγάλοι, οἱ ἀληθινοὶ γονεῖς, ἀκούουν τὴ φασαρία, τρέχουν, χωρίζουν τοὺς τσακωμένους καί μοιράζουν τὴ σοκολάτα. Μαλιό- νου, κρυφογελοῦν κι' ἀφίουν τὰ παιδιά στὴν ἡσυχία τους. Εἶναι βέ- θαιο πὼς δὲ θὰ διαταραχθῇ ὅσο δὲ μπαίνει στὴ μέση καινούργια σο- κολάτα.

Ο ΗΛΙΑΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Σὲ μιὰ ρωσικὴ ἐπαρχία ζῶσε ἕνας νοικοκύρης πού λεγόταν Ἡλίας. Ἦταν ὄρφανός. Ὁ πατέρας του, ἀνθρώπος χωρὶς μεγάλη περιουσία, εἶχε πεθάνει ἕνα χρόνο ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο του. Ὁ Ἡλίας δὲν κληρονόμησε παρὰ ἑπτὰ φοράδες, δυὸ ἀγελάδες καί εἴκοσι πρόβατα. Ἦξερε ὁμως καλὰ τὴ δουλειά του. Ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὡς τὸ βράδυ δούλευε μὰζι μὲ τὴ γυναίκα του. Σηκωνόταν πρῶτος, κοιμόταν τελευταῖος καί τὰ πλοῦτη του ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο πλῆθαιναν.

Ὁ Ἡλίας δούλευε τριάντα χρόνια κι' ἀπόχτησε πολλὰ χρήματα. Εἶχε διακόσια ἀλογα, διακόσια πενήντα μεγάλα ζῶα καί χίλια διακόσια πρό- βατα. Ἐργάτες μὲ μισθὸ φρόντιζαν τὰ ἀλογὰ του καί τὰ πρόβατά του καί διηρέτριες ἀρμεγαν τίς ἀγελάδες του κι' εἰτομάζαν τὸ τυρὶ καί τὸ ψωμί.

Ὁ Ἡλίας τὰ εἶχε ὄλα ἀφθονα. Ὅλοι οἱ γύρω του τὸν ἐζήλευαν γιὰ τὴ ζωὴ πού περνοῦσε. Ἐλεγαν:

«Ὁ Ἡλίας εἶναι εὐτυχισμένος ἀνθρώπος. Ἐχει πολλὰ, δὲν ἔχει τί νὰ τὰ κἀνῃ!».

Ἐγνώριζε σπουδαίους ἀνθρώπους. Ἀπὸ πολὺ μακριὰ ἐρχόνταν νὰ τὸν ἰδοῦν.

Ὁ Ἡλίας τοὺς δεχόταν ὄλους καί τοὺς ἔδιδε νὰ φᾶνε καί νὰ ποῦν. Ὅ- ποῖος κι' ἀν ἦταν ἔβρισκε, στὸ σπῆτι του τσάι, ψκρόσουπα καί κρέας. Μό- λος ἐφθάναν οἱ ξένοι του, ἐσφαζε ἕνα πρόβατο, δυὸ πρόβατα, τρία πρόβατα, κι' ἀν ἦσαν περισσότεροι, μιά γελάδα.

Ὁ Ἡλίας εἶχε δυὸ γιούς καί μιὰ κόρη. Πάντρεψε καί τοὺς γιούς του καί τὴν κόρη του.

Τὸν καιρὸ πού ἦταν φτωχός, οἱ γιῶ τοῦ εἶχαν ἐργασθεῖ μὰζι του. Αὐ- τοὶ φρόντιζαν τὰ πρόβατα, τὰ ἀλο- γα, κι' ὄλα τὰ ἄλλα ζῶα. Ἄμα ὁ- μως ἐπλοῦτησαν, τὸ ἐρρίξαν στὸ γλέν- τι. Ὁ ἕνας μάλιστα ἀρχισε καί νὰ πίνῃ. Ὁ πρῶτος σκοτώθηκε σ' ἕναν καυγά. Ὁ δεύτερος παντρεύθηκε μὲ μιὰ περὴφρην γυναίκα καί δὲν ἤθελε πιά ν'ἀκούῃ τὸν πατέρα του. Ὁ Ἡ- λίας ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μερίδιό του, δηλαδὴ ἕνα σπῆτι καί πρόβατα. Τὰ πλοῦτη τοῦ Ἡλία λι- γότεψαν. Σὲ λίγον καιρὸ τὰ πρόβα- τα του ἀρρωτίστησαν καί τοῦ ψόφησαν πολλὰ. Ὁ ἄλλος χρόνος ἦταν δύστυ- χος. Σιτάρι δὲν ἔγιναν καί τὸ χορ- τᾶρι ἔλειψε. Τὸ χειμῶνα πολλὰ ζῶα τοῦ ψόφησαν. Ἐπειτὰ τοῦ ἀρπαξεν ληστές τὰ ἀλογα καί ἡ περιου- σία του κάθε μέρα καί λιγότεψε.

Ὁ Ἡλίας εἶχε δυὸ γιούς καί μιὰ κόρη. Πάντρεψε καί τοὺς γιούς του καί τὴν κόρη του.

Τὸν καιρὸ πού ἦταν φτωχός, οἱ γιῶ τοῦ εἶχαν ἐργασθεῖ μὰζι του. Αὐ- τοὶ φρόντιζαν τὰ πρόβατα, τὰ ἀλο- γα, κι' ὄλα τὰ ἄλλα ζῶα. Ἄμα ὁ- μως ἐπλοῦτησαν, τὸ ἐρρίξαν στὸ γλέν- τι. Ὁ ἕνας μάλιστα ἀρχισε καί νὰ πίνῃ. Ὁ πρῶτος σκοτώθηκε σ' ἕναν καυγά. Ὁ δεύτερος παντρεύθηκε μὲ μιὰ περὴφρην γυναίκα καί δὲν ἤθελε πιά ν'ἀκούῃ τὸν πατέρα του. Ὁ Ἡ- λίας ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μερίδιό του, δηλαδὴ ἕνα σπῆτι καί πρόβατα. Τὰ πλοῦτη τοῦ Ἡλία λι- γότεψαν. Σὲ λίγον καιρὸ τὰ πρόβα- τα του ἀρρωτίστησαν καί τοῦ ψόφησαν πολλὰ. Ὁ ἄλλος χρόνος ἦταν δύστυ- χος. Σιτάρι δὲν ἔγιναν καί τὸ χορ- τᾶρι ἔλειψε. Τὸ χειμῶνα πολλὰ ζῶα τοῦ ψόφησαν. Ἐπειτὰ τοῦ ἀρπαξεν ληστές τὰ ἀλογα καί ἡ περιου- σία του κάθε μέρα καί λιγότεψε.

Ὁ Ἡλίας εἶχε δυὸ γιούς καί μιὰ κόρη. Πάντρεψε καί τοὺς γιούς του καί τὴν κόρη του.

Τὸν καιρὸ πού ἦταν φτωχός, οἱ γιῶ τοῦ εἶχαν ἐργασθεῖ μὰζι του. Αὐ- τοὶ φρόντιζαν τὰ πρόβατα, τὰ ἀλο- γα, κι' ὄλα τὰ ἄλλα ζῶα. Ἄμα ὁ- μως ἐπλοῦτησαν, τὸ ἐρρίξαν στὸ γλέν- τι. Ὁ ἕνας μάλιστα ἀρχισε καί νὰ πίνῃ. Ὁ πρῶτος σκοτώθηκε σ' ἕναν καυγά. Ὁ δεύτερος παντρεύθηκε μὲ μιὰ περὴφρην γυναίκα καί δὲν ἤθελε πιά ν'ἀκούῃ τὸν πατέρα του. Ὁ Ἡ- λίας ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μερίδιό του, δηλαδὴ ἕνα σπῆτι καί πρόβατα. Τὰ πλοῦτη τοῦ Ἡλία λι- γότεψαν. Σὲ λίγον καιρὸ τὰ πρόβα- τα του ἀρρωτίστησαν καί τοῦ ψόφησαν πολλὰ. Ὁ ἄλλος χρόνος ἦταν δύστυ- χος. Σιτάρι δὲν ἔγιναν καί τὸ χορ- τᾶρι ἔλειψε. Τὸ χειμῶνα πολλὰ ζῶα τοῦ ψόφησαν. Ἐπειτὰ τοῦ ἀρπαξεν ληστές τὰ ἀλογα καί ἡ περιου- σία του κάθε μέρα καί λιγότεψε.

Ὁ Ἡλίας εἶχε δυὸ γιούς καί μιὰ κόρη. Πάντρεψε καί τοὺς γιούς του καί τὴν κόρη του.

Τὸν καιρὸ πού ἦταν φτωχός, οἱ γιῶ τοῦ εἶχαν ἐργασθεῖ μὰζι του. Αὐ- τοὶ φρόντιζαν τὰ πρόβατα, τὰ ἀλο- γα, κι' ὄλα τὰ ἄλλα ζῶα. Ἄμα ὁ- μως ἐπλοῦτησαν, τὸ ἐρρίξαν στὸ γλέν- τι. Ὁ ἕνας μάλιστα ἀρχισε καί νὰ πίνῃ. Ὁ πρῶτος σκοτώθηκε σ' ἕναν καυγά. Ὁ δεύτερος παντρεύθηκε μὲ μιὰ περὴφρην γυναίκα καί δὲν ἤθελε πιά ν'ἀκούῃ τὸν πατέρα του. Ὁ Ἡ- λίας ἀναγκάστηκε νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μερίδιό του, δηλαδὴ ἕνα σπῆτι καί πρόβατα. Τὰ πλοῦτη τοῦ Ἡλία λι- γότεψαν. Σὲ λίγον καιρὸ τὰ πρόβα- τα του ἀρρωτίστησαν καί τοῦ ψόφησαν πολλὰ. Ὁ ἄλλος χρόνος ἦταν δύστυ- χος. Σιτάρι δὲν ἔγιναν καί τὸ χορ- τᾶρι ἔλειψε. Τὸ χειμῶνα πολλὰ ζῶα τοῦ ψόφησαν. Ἐπειτὰ τοῦ ἀρπαξεν ληστές τὰ ἀλογα καί ἡ περιου- σία του κάθε μέρα καί λιγότεψε.

Ὁ Ἡλίας εἶχε δυὸ γιούς καί μιὰ κόρη. Πάντρεψε καί τοὺς γιούς του καί τὴν κόρη του.

πολὺ κι' οἱ δυνάμεις του χάνονταν. Κατάντησε νὰ πούλησῃ τίς γοβνες του, τίς σέλλες, τίς σκηνές του καί τὸ τελευταῖο τοῦ ζῶο ἀκόμα. Σὲ ἡλι- κία ἑβδομήντα χρόνων βρέθηκε χω- ρὶς τίποτε. Γέρος πιά, ἀναγκάστηκε νὰ πᾶν νὰ ζῆσῃ σὲ ξένο σπῆτι μὰζι μὲ τὴ γυναίκα του. Δὲν τοῦ ἔμεναν πιά παρὰ τὰ ρούχα πού φοροῦσε, μιὰ γούνα. Ἐνας σκούφος, ἕνα ζευγάρι μα- λακὲς μπότες ἀπὸ πεσοί καί ἡ γυ- ναίκα του, γριά πιά κι' αὐτὴ.

Ὁ γιός, πού εἶχε πάρει τὸ μερί- διό του, εἶχε φύγει σὲ μακρινὲς χῶ- ρες. Ἡ κόρη εἶχε πεθάνει. Δὲν ζῶσε πιά κανεὶς γιὰ νὰ βοηθήσῃ αὐτοὺς τοὺς γέρους.

Ἐνας γείτονας τοῦς λυπήθηκε. Ὁ ἴδιος δὲν ἦταν οὔτε πλούσιος, οὔτε φτωχός. Ζῶσε ὁμως χωρὶς ἔνοιοις, ἦταν καλὸς ἀνθρώπος, θυμήθηκε πὼς ἄλλοτε εἶχε φιλοξενηθῆ ἀπὸ τὸν Ἡ- λία, τὸν λυπήθηκε καί τοῦ εἶπε:

— Ἐλα, Ἡλία, νὰ ζήσης σπῆτι μου μὲ τὴ γριά σου. Τὸ κλοκαίρι θὰ ἐργάζεσαι στίς στέπες φυτεῦσα- τας καρποῦζια καί πεπόνια, ἀγγού- ρια καί φρούτα, σύμφωνα μὲ τὴ δύ- ναμή σου. Τὸ χειμῶνα θὰ τρέφῃς τὰ πρόβατα. Ἡ γυναίκα σου θ'ἀρμέγῃ τίς ἀγελάδες καί θὰ εἰτομάζῃ τὰ πι- οτὰ θὰ σᾶς ντόνω καί θὰ σᾶς τρέφω καί τοὺς δυὸ. Δὲ θὰ ἔχετε παρὰ νὰ μοῦ λῆτε τί χρειάζεστε καί θὰ σᾶς τὸ δίνω.

Ὁ Ἡλίας εὐχαρίστησε τὸ γείτονά του καί μπήκε κι' αὐτὸς κι' ἡ γυ- ναίκα του στὴν ὀπηρσία του. Στὴν ἀρχὴ ὑπέφεραν πολὺ. Ὑστερα ὁμως συνήθισαν στὴ ζωὴ αὐτὴ.

Ἦταν καλὸ γιὰ τὸν κύριο νὰ ἔχη σπῆτι τοῦ τέτοιους ἀνθρώπους. Ἦταν μιὰ φορὰ κύριο κι' αὐτὸ! Ἦξεραν τὴ δουλειά: δὲν ἦσαν τεμπέληδες καί δούλευαν ὅσο μπορούσαν. Μονάχα ὁ γείτονας λυπόταν νὰ βλέπῃ πεσμέ- νους τόσο χαμηλά, αὐτοὺς πού ἦταν πρὶν τόσο ψηλά.

Μιά μέρα ἔφτασαν στὸ σπῆτι ξένοι ἀπὸ πολὺ μακριὰ. Ἦταν νέοι συγγε- νεῖς τοῦ κυρίου. Ὁ γέρος ὀπηρέτης παρουσιάστηκε κι' αὐτός. Ὁ κύριος πρόσταξε τὸν Ἡλία νὰ πιάσῃ ἕνα πρόβατο καί νὰ τὸ σφάξῃ. Ὁ Ἡλίας ἐσφαζε τὸ πρόβατο, τὸ ἔψησε καί τὸ ἔστειλε στοὺς μουσαφίρηδες. Αὐτοὶ ἐφῆγαν τὸ κρέας, ἦσαν τσάι κι' ὄ- στερα πιότ. Καθόνταν σὲ μαξιλάρια γεμάτα πούπουλα, βαλμένα πάνω σὲ χαλιά, μὰζι μὲ τὸν κύριο, τρώγον- τας καί κουβεντιάζοντας.

Ὁ Ἡλίας ἀπὸ ἔβαλε ἔλα στὴ θέ- ση τους, πέρασε ἀπ' ἐμπρός τους κι' ἐφυγε. Ὁ κύριος του τὸν εἶδε καί γυρίζοντας στὸ συγγενῆ του:

— Εἶδες τὸ γέρο πού πέρασε ἀπ' ἐμπρός σου;

— Νά. Γιατί;

— Γιατί; Ἦταν ὁ πλουσιώτερος τοῦ τόπου μας. Λέγεται Ἡλίας. Ἴσως θὰ ἔχῃς ἀκούσει τὸ ὄνομά του.

— Πὼς; Τὸ ἔχω ἀκούσει. Δὲν τὸν εἶχα γνωρίσει, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του εἶχε φτάσει μακριὰ ὡς τὰ μέρη μας.

— Τώρα δὲν ἔχει τίποτε. Ζῆ στὸ σπῆτι μου, στὴν ὀπηρσία μου, αὐτὸς κι' ἡ γυναίκα του.

Ὁ μουσαφίρης ἀπόρησε, κούνησε τὸ κεφάλι του καί εἶπε: — Χωρὶς ἄλλο ἡ εὐτυχία εἶναι μιὰ ρόδα πού γυρίζει, κι' ἄλλους ἐν- νηφορίζει κι' ἄλλους κατηφορίζει. Θὰ εἶναι πολὺ λυπημένος ὁ γέρος.

— Εἶδες τὸ γέρο πού πέρασε ἀπ' ἐμπρός σου;

— Νά. Γιατί;

— Γιατί; Ἦταν ὁ πλουσιώτερος τοῦ τόπου μας. Λέγεται Ἡλίας. Ἴσως θὰ ἔχῃς ἀκούσει τὸ ὄνομά του.

— Πὼς; Τὸ ἔχω ἀκούσει. Δὲν τὸν εἶχα γνωρίσει, ἀλλὰ τὸ ὄνομά του εἶχε φτάσει μακριὰ ὡς τὰ μέρη μας.

— Τώρα δὲν ἔχει τίποτε. Ζῆ στὸ σπῆτι μου, στὴν ὀπηρσία μου, αὐτὸς κι' ἡ γυναίκα του.

Ὁ μουσαφίρης ἀπόρησε, κούνησε τὸ κεφάλι του καί εἶπε: — Χωρὶς ἄλλο ἡ εὐτυχία εἶναι μιὰ ρόδα πού γυρίζει, κι' ἄλλους ἐν- νηφορίζει κι' ἄλλους κατηφορίζει. Θὰ εἶναι πολὺ λυπημένος ὁ γέρος.

— Ποῖος ἔχει; Ζῆ ἡσυχᾶ. Ἐρ- γάζεται καλά.

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ τοῦ μιλήσῃ; Νὰ τὸν ρωτήσῃ γιὰ τὴ ζωὴ του;

— Γιατί ὄχι;

Ὁ κύριος φώναξε:

— Παππούλη, ἔλα ἔδω. Ἐλα νὰ πιῆς μὰζι μας καί φώναξε καί τὴ γριά σου.

Ὁ Ἡλίας πῆγε μὰζι μὲ τὴ γυναι- κά του. Χαιρέτησε τοὺς ξένους καί τὸν κύριό του, ἔκαμε τὴν προσευχὴ του καί κάθησε κοντὰ στὴν πόρτα. Ἡ γυναίκα του πέρασε πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα καί κάθησε κοντὰ στὴν κυρία τῆς.

Ἐδῶσαν στὸν Ἡλία ἕνα πότηράκι πιότ. Χαιρέτησε τοὺς ξένους καί τὸν κύριό του κι' ὕστερα ἤπιε μιὰ γουλιὰ κι' ἔβαλε πάλι τὸ ποτήρι κάτω.

— Ἐ, παππού, τοῦ εἶπε ὁ ξένος. Βέβαια θὰ λυπάσαι βλέποντάς μας, θὰ θυμᾶσαι τὰ περασμένα, τὸν εὐτυ- χισμένο καιρὸ.

Ὁ Ἡλίας χαμογέλασε καί εἶπε: — Ἄν σοῦ ἔλεγα τί σκέπτομαι, ἴ- σως νὰ μὴ μὲ πιάτεις. Ρώτησέ κα- λύτερα τὴ γυναίκα μου. Εἶναι μιὰ γυναίκα πού δὲ λέει παρὰ ὅ,τι αἰ- σθάνεται, θὰ σοῦ πῇ ὄλη τὴν ἀλήθεια.

Ὁ μουσαφίρης γ

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΟΥΙΣ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

— Την Έκτη Λεωφόρο και την Είκοστή Τρίτη οδό, επανέλαβε, η Μπέττυ. Μα πού να βρω την Έκτη Λεωφόρο;

— Άνεβήτε ίσια επάνω, εξήγησε το χαμίνι, δείχνοντάς της μια μεγάλη σκάλα λίγο παραπέρα, που μαύριζε όμως τόσο πολύ από κόσμο, ώστε φαινόταν αδύνατο να την ανεβή κανείς. Θα σάς βγάλω στο σταθμό του σιδηροδρόμου.

Τη στιγμή εκείνη ακριβώς άκουστηκαν αόλιπγγες και ταμπούρα και φανερώθηκε από μακριά ένας λόχος πεζικού.

Μέσα σ' ένα λεπτό οι άστρυφλάκες απόθησαν το πλήθος και άνοιξαν στη σκάλα διάδο για να περάσει ο στρατός. Ο λοχαγός κι' οι στρατιώτες προχώρησαν προς εκείνο το μέρος.

Η Μπέττυ, γοργή σαν σάιτα έτρεξε κοντά στον άξιωματικό.

— Άχ, σάς παρακαλώ, κύριε, φώναξε, μου επιτρέπετε να έρθω μαζί σας; Έχω χαθεί και θέλω να βρω τους δικούς μου

— Μπορείς να βαδίξεις σαν στρατιώτης; ρώτησε ο λοχαγός που είχε αγαθό πρόσωπο και την κοίταζε εύθυμα.

— Ξέρω να πηγαίνω βήμα και να υπακούω στο πρόσταγμα, είπε η Μπέττυ, δίχως να τ'α χάσει. Αυτό θέλετε να πείτε;

— Για τη στιγμή αυτό μου χρειάζεται, είπε ο λοχαγός. Έλα στα δεξιά μου.

Η Μπέττυ πήγε στα δεξιά του λοχαγού κι' ανέβηκε την σκάλα μαζί με τον στρατό κανονίζοντας το βήμα της με τον ήχο της μουσικής. Έτσι βρέθηκε στην αποβάθρα του έναερίου σιδηροδρόμου που διασχίζει την Νέα Υόρκη από την μια ως την άλλη άκρη.

Ένα τραίνο μόλις είχε φθάσει. Φαινόταν γεμάτο. Ωστόσο δεν ήταν τόσο γεμάτο, ώστε να μην χωρέσει μέσα ένας λόχος μέχρι του τελευταίου στρατιώτη.

Η Μπέττυ έννοιωσε μονομάς να σηκώνεται στον άέρα, να ταλαντεύεται δεξιά και αριστερά και μόνον

δταν το τραίνο στάθηκε πάλι, σε άλλη στάση, ξαναβρήκε την ψυχραιμία της και αντίληφθηκε πως βρισκόταν στον έξωστη ένδς βαγονιού μαζί με τον λοχαγό κι' επτά στρατιώτες που όλοι φέρονταν τόσο ευγενικά μαζί της ώσάν να ήταν σιδήθηθαι η κόρη του συντάγματος.

Η γλώσσα της άρχισε να δουλεύει εύθως. Δίχως να χάνη ούτε μιτ ματιά από το θαυμάσιο θέαμα που ξετυλιγόταν κάτω από τα πόδια της, άρχισε να διηγείται την ιστορία της που όλοι την άκουσαν με το ζωηρότερο ενδιαφέρον. Καί' ήταν το τραίνο έφθασε στην Είκοστή Τρίτη οδό— εκείνη που είχε συμβουλευσει ο έφημεριδοπώλης την Μπέττυ να ακολουθήσει για να φθάση στην Πέμπτη Λεωφόρο— ο λοχαγός διέταξε ένα λοχία και δύο στρατιώτες να οδηγήσουν το κοριτσάκι από την στάση στο ξενοδοχείο της.

Δίχως καθόλου να σκοτίζεται για την έντοπωση που έκανε στο κόσμο περπατώντας ανάμεσα σε τέσσερες στρατιώτες, η Μπέττυ άρχισε πάλι να πηγαίνη με βήμα στρατιωτικό κι' άφου πέρασε σχεδόν ολόκληρη την Είκοστή Τρίτη οδό έφτασε, επίτελους στην Πέμπτη Λεωφόρο.

Εδύτως θυμόταν το όνομα του ξενοδοχείου και το είπε στον λοχία κι' αυτός μαζί με τους άλλους στρατιώτες την οδηγήσε εκεί.

Από τον θυρωρό πληροφορήθηκαν ότι κανείς από τους φίλους της μικρούλας δεν είχε φθάσει ακόμη— Δίχως άλλο, σκέφτηκε η Μπέττυ, θα φάγουν να με βρουν— και τότε την πήγαν στο σαλόνι.

Θέλοντας να ακολουθήση κατά γράμμα την διαταγή του λοχαγού του, ο καλός λοχίας ήθελε να μείνη εκεί για να παραδώση το παιδί στα χέρια του κηδεμόνος του. Μα η Μπέττυ έδήλωσε ότι δεν φοβόταν καθόλου να μείνη μοναχή της, ότι δίχως άλλο οι φίλοι της δεν θάργουσαν νάρθουν, και τότε ο λοχίς και οι στρατιώτες άποφάσισαν να φύγουν. Η Μπέττυ τους εξέβαλε ως την πόρτα και τους ευχαρίστησε με όλη της την καρδιά για την μεγάλη εκδούλευση που της πρόσφεραν.

Ύστερα, γεμάτη καμάρι και περηφάνεια που είχε γίνει ηρωίδα μιας τέτοιας άσυνείηστης περιπέτειας και που τ'α είχε βγάλει πέρα τόσο λαμπρά, καθήσε σε μια μεγάλη πολυθρόνα και περίμενε τους δικούς της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

Σχέδια και πραγματοποιήσεις

Θά είχε περάσει περισσότερο από μια ώρα που η Μπέττυ περίμενε. Συχνά έβγαυνε στη βεράντα που έπιανε όλη την πρόσοψη του ξενοδοχείου, για να ιδη μήπως έρχονται οι φίλοι της, αλλά κάθε φορά ξαναγόριζε πίσω στο σαλόνι άπογοητευμένη.

Ήταν η πέμπτη η ή έκτη φορά που έτοιμαζόταν να βγη στη βεράντα, όταν άκουσε φωνές γνώριμες στην είσοδο του ξενοδοχείου. Την ίδια σχεδόν στιγμή η πόρτα του σαλονιού άνοιξε και η μίς Μάργκαρετ έωρησε μέσα ακολουθούμενη από τη μητέρα της και από το Ριχάρδο.

— Μπέττυ, μικρούλα μου, σε ξαναβρίσκουμε επτελους! Δε σου έτιχε τίποτε δυσάρεστο; Είσαι καλά, δεν είναι έτσι; φώναζαν όλοι μαζί.

— Είμαι πολύ καλά και πολύ ευχαριστημένη που σάς ξαναβλέπω, είπε η Μπέττυ, πέφτοντας στην άγκαλιά της φίλης της.

— Πώς τρόμαξα για σένα, μικρή μου Μπέττυ! Τι αγωνία πέρασα με τη σκέψη πως είχες χαθή μέσα σε τόσο κόσμο! είπε η Μάργκαρετ, και στο γλυκό της πρόσωπο φαινόταν ακόμη καθαρά όλη η ταραχή που είχε περάσει.

Η κυρία Βάν-Κούρτ δεν ήταν λιγώτερο συγκινημένη.

— Ήμουν βέβαιος, είπε ο Ριχάρδος εύθυμα, ότι το παπαγαλάκι θα τ'α κατάφερνε να τ'α βγάλη πέρα. Ένα κορίτσι με το μυαλό το δικό σου δεν τ'α χάνει ποτέ του.

Η Μπέττυ τότε καθήσε και εξιστόρησε τις περιπέτειές της: Το πως έμαθε ποιά δρόμο έπρεπε να πάρη από το μικρό έφημεριδοπώλη, τον έναεριο περίπατό της πάνω από τη Νέα Υόρκη μαζί με τους στρατιώτες, και την άφιξη της στο ξενοδοχείο όπου ήμουν βέβαιη πως θα σάς συναντούσα. Ο Ριχάρδος είχε υποχρεωθεί στον

κύριο Μόρρις, που έτρεχε ακόμη στη Νέα Υόρκη φάχγοντας να βρη τη χαμένη, πως θα του τηλεφωνούσε σ' ένα ώρισμένο γραφείο, μόλις μάθαινε νέα για τη Μπέττυ. Έτρεξε λοιπόν να τον ειδοποιήση τηλεφωνικώς πως το παιδί είχε βρεθει, κι' ύστερα γύρισε πίσω στο σαλόνι.

— Μπέττυ, είπε στη μικρή του φίλη. Δίχως άλλο είσαι ένα κορίτσι

τά χάσει ποτέ της, είπε ο Ριχάρδος γελώντας.

— Η αλήθεια είναι πως έδειξε πολλή φρόνηση και μεγάλη ψυχραιμία, συμφώνησε και η κυρία Βάν Κούρτ.

— Και τώρα λοιπόν, είπε η Μάργκαρετ, έγω είμαι της γνώμης ν' ανεβούμε στα δωμάτιά μας και να αναπαυθούμε ως την ώρα του φαγητού.

— Πιό λογικό είναι, η Μπέττυ να μην ξανακατεβή κάτω και να της σερβίρουν το φαγητό της επάνω, συμβούλευσε η κυρία Βάν Κούρτ. Ύστερα από το ταξίδι που έκανε και από τις συγκινήσεις που πέρασε σήμερα το απόγευμα, θα αισθάνεται πολύ εξαντλημένο τον έαυτό της.

— Ω, μα καθόλου, καθόλου! διαμαρτυρήθηκε η Μπέττυ, που ο φόβος να στερηθή αυτή την ευχαρίστηση, να γευματίση κάτω στη μεγάλη τραπεζαρία μαζί με όλο τον κόσμο, την έκανε να ξαναβρη όλη την παλιά της ενεργητικότητα. Πιστέψετε, κυρία Βάν-Κούρτ, αισθάνομαι πολύ καλά, Δέν είμαι καθόλου κουρασμένη, μίς Μάργκαρετ!

Η Μάργκαρετ κατά βάθος σκεπτόταν ότι η μητέρα της είχε δικιο και πως η Μπέττυ είχε ανάγκη να αναπαυθή για να είναι ξεκούραστη την επομένη, που θα γύριζαν τ'α μαγαζιά για τ'α διάφορα φώνια. Είδε όμως μια τέτοια άπογοητευση ζωγραφισμένη στο πρόσωπάκι της μικρής της

φίλης, και μια τέτοια παράκληση στα μάτια που διφώνονταν ίκετευτικά προς τ'α δικά της, ώστε, όπως κάθε φορά, πήρε το μέρος του παιδιού. Κι' έτσι δόθηκε η άδεια στη Μπέττυ να κατεβή να φάη στη μεγάλη τραπεζαρία, με τον όρο όμως ότι άμέσως μετά το φαγητό θα πήγαυε να κοιμηθή. Της επέτρεψαν μάλιστα γι' αυτή την επίσημη περίπτωση να φορέση το γαλάζιο της φουστάνι...

τίνα για να ιδη τη γριά γυναίκα. Αδτή, καθισμένη με τ'α χέρια σταυρωμένα, κοίταζε το γέρο της χαμογελώντας. Κι' αυτός όμοια χαμογελούσε.

Η γριά είπε πάλι: — Λέω την αλήθεια, δεν άστειεύομαι. Πεντήντα χρόνια κυνηγήσαμε την εδύτχια όταν ήμαστε πλούσιοι. Άδικα προσπαθήσαμε. Τώρα δεν έχουμε πιά τίποτε. Φτωχοί, ζούμε σε ξένο σπίτι, κι' όμως βρήκαμε την εδύτχια!

(Το τέλος στο ερχόμενο)

ΖΩΗ ΦΡΑΓΚΟΥ

ΠΑΝΩ ΑΠ' ΤΗ ΓΗ...

Άσε, μικρή, ν' άφογασαλέη η λύπη, Διαμάντια απ' τ'α λεπτά τ'α βλέφαρά σου,

Νά πάηη το κακό το καρδιοχτύπι. Νά χλωμαίνη τ'α ώραια μίγουλά σου.

Οι γελαστοί του Παραδείσου κήποι Ζούνε μονάχα μέσ' στη φαντασία σου. Ό, δεν θά ζωντανέφουν τ'α δνευρά σου. Ποτέ στη γή. Τό ναϊώθη τί σου λείπει.

Μ' άποδ η ζωή είναι τόσο μαύρη. Και σου άσχημίζει κάθε τι ώραιο, Πρέπει η ψυχή σου κάποιο δρόμο να βρη.

Γιά ν' άποφύγη το σκληρό μοιραίο. Κλαίγε όσο θές! Μά σήκωνε να μάτια Πάνω απ' τη γή, στα ούράνια παλάτια!

MARIA M. ΦΑΛΑΓΓΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Τί να κοιτάξη με τόση κρασσή: (Άνεμοιάθη από την Βασούλα Κ. Μπουρνιά)

Τὸ φόρεμα αὐτὸ δὲν τὸ εἶχε ἀκόμη φορέσει ἡ Μπέττυ καὶ περιοριζόταν νὰ τὸ θαυμάζῃ μόνο κρεμασμένο. Ἦταν ἀπὸ κρέπ-ντέ-σιν καὶ τὸ χρῶμα του ταίριαζε μὲ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν της.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ Μεγάλο Σάββατο συμπληρώθηκαν ἑκατὸ χροῖα ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ ἡμέρα ποὺ παραδόθηκε στοὺς Ἕλληνας ἀπὸ τοὺς Τούρκους ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν. Ἦταν τὸ τελευταῖο κάστρο ποὺ ἔμενε ἀκόμα στὰ χεῖρά τους. Ὁλ' ἡ ἄλλη Ἑλλάδα—ὅση δηλαδὴ εἶχε ἀποφασίσει ἡ Εὐρώπη ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὴν Ὀθωμανικὴ Ἀυτοκρατορία καὶ νὰποταλέσῃ κράτος ἀνεξάρτητο—ἦταν ἐλεύθερη. Εἶχε σκοτωθεῖ κιόλα ὁ πρῶτος τῆς Κυβερνήτης, ὁ Καποδίστριας, κί' εἶχ' ἔρθει ἀπὸ τὴ Βαυκάρια ὁ πρῶτος τῆς Βασιλείας, ὁ Ὀθωνας. Κί' ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ μικροῦ κράτους συντελέσθηκε μὲ τὴν παράδοση τῆς Ἀκρόπολης τῶν Ἀθηνῶν τὸ Μεγάλο Σάββατο τοῦ 1833. Ὑστερ' ἀπὸ τρία χρόνια, ὁ Ὀθωνας, ἀπὸ τὸ Ναύπλιο, μετέφερε τὸ θρόνον του καὶ τὴν κυβέρνησίν του ἐδῶ. Ἡ αἰώνια πόλις τῆς Ἀθηνῶν ἐγίνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Νέας Ἑλλάδας. Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ, δὲν ἦταν μεγαλότερη ἀπὸ ἓνα κεφαλοχώρι. Τὴν ἀποτελοῦσαν λίγα σπίτια, λίγοι δρόμοι μὲ μόλις χαραγμένοι καὶ πολλὰ ἐρείπια. Ὅσο γιὰ πλατείες, δπου ἔκανες, ἔβλεπες, καὶ πολὺ μεγάλες: ἦταν τὰπέραντα χωράφια ποὺ ἀπλωνόταν ἀνάμεσα στοὺς ἀραιοὺς συνοικισμοὺς καὶ στὰρχαλα μνημεῖα. Γρήγορα ἔμεις ἡ κλιῶνια πόλις ξανάρχισε νὰ χιτίζεται, νὰ μεγαλώνῃ, νὰ προσδεύῃ. Πρὶν περάσουν ἀκόμη πενήντα χρόνια, ἦταν μιὰ ἀρκετὰ εὐπρόσωπη πρωτεύουσα βαλκανικὴ. Καὶ σήμερα εἶναι ἡ μεγάλη, ἡ τεράστια πόλις ποὺ βλέπουμε. Τί θὰ εἶναι αὐριο; Δὲν χρειάζεται μαγικὴ δύναμις γιὰ νὰ τὸ πῇ κανεὶς. Ἡ Ἀθήνα θὰ ἐνωθῇ μὲ τὸν Πειραιᾶ, μὲ τὰ Φάληρα, θὰ πλωθῇ ἀπὸ δῶ ὡς τὸν Ὑμηττό, ἀντικρὺ ὡς τὸν Κορυθαλό, πρὸς τὰ βορρηνὰ ὡς τὴν Πεντέλη. Καὶ θὰ γίνῃ ἡ ἡ μεγαλότερη κί' ἡ ὠραιότερη πόλις τῆς Ἀνατολῆς, ἀληθινὰ εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα.

Τὸ ἱστορικὸ γεγονός τῆς παράδοσης γιορτάσθηκε πάνω στὴν Ἀκρό-

πολι μὲ μιὰ συγκινητικὴ τελετὴ. Ἀναπετάσθηκε ἡ ἑλληνικὴ σημαία ἀπὸ ἓναν ἀπόγονο τοῦ βαυαροῦ ἀξιοματικοῦ Νέζεβ, τοῦ ἴδιου ποὺ τὴν εἶχε ἀναπετάσει καὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς ἐλευθερίας. Τὴ χαιρετήσαν κανονιῆς. Οἱ μουσικὲς ἑπαίξαν τὸν ἔθνικὸ ὕμνο. Κί' ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Δεμερτζῆς ἐξεφώνησε τὸν πανηγυρικὸ, θυμίζοντας τίς θυσίες ποὺ ἔκαναν κατὰ τὴν Ἐπαναστάσει οἱ Ἀθηναῖοι, τὰ δεινὰ ποὺ ὑπέφεραν καὶ τὸ αἷμα ποὺ ἔχυσαν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πόλις τῶν, πότε κλεισμένοι στὴν Ἀκρόπολι καὶ πολιορκούμενοι ἀπὸ τοὺς Τούρκους, πότε ἀπέβη, πολιορκητὲς τῶν Τούρκων ποὺ τὴν κατεῖχαν. Τὴν ἴδιαν ἡμέρα, ὅλες οἱ ἀθηναϊκὲς ἐφημερίδες δημοσίευσαν χρονογραφῆματα καὶ ἱστορικὰ ἄρθρα σχετικά μὲ τὴν ἐκκτονταετηρίδα, καὶ μὲ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴ ἐγίνε καὶ μιὰ ἐκθεσὴ «Παλιὰς Ἀθηνῶν», ἡ νὰ πῶ καλότερα ἐκθεσὴ Ἀθηνῶν. Γιατὶ σὲ εἰκόνας, χαλκογραφεῖς, φωτογραφεῖς κτλ. σὲ χάρτες κοινούς, σὲ χάρτες ἀνάγλυφους, σὲ κάθε λογῆς ἀναπράστασις, μπορούσε κανεὶς νὰ παρακολουθῆσθῃ ὅλη τὴν ἱστορίαν κί' ὅλη τὴν ἀνάπτυξιν τῆς αἰώνιας πόλις—κάποτε καὶ τὸ μικραῖμά της, γιατί δὲν μεγάλωνε πάντα—ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Πεισιστράτου ὡς σήμερα.

Ἄ, τί μεγάλη καὶ τί ἐνδοξὴ ἱστορία, ἀπλωμένη μέσα σὲ τριάντα αἰῶνες! Καίμια πόλις στὸν κόσμο δὲν ἔχει μεγαλότερη κί' ἐνδοξότερη! Μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς ὅτι ποτὲ δὲν ἔπαψε ἡ πόλις αὐτὴ τῆς Ἀθηνῶν νὰ κυριαρχῇ καὶ νὰ λάμπῃ μὲ μιὰν ἀπαράμιλλαν αἴγλη, σὰ νὰ στεκόταν πάντα ἓνα λαμπρὸ, ἀσάλευτο, ἀβασίλευτο ἀστρο πάνω ἀπ' τὸ ἀέθριμα τοῦ Παρθενώνα. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Περικλῆς ἔφτασε στὴ μεγαλότερὴ τῆς ἀκμῆ καὶ δόξα. Κί' ἀνὰ τὰ πρωτεῖα τῆς τὰ ἔχασε ὅταν νικήθηκε στὸν πελοποννησιακὸ πόλεμον κί' ἡ Σπάρτη τῆς πῆρε τὴν ἡγεμονίαν, ἀλλὰ τὴ δόξα τῆς ποτὴ! Οὕτε ἀργότερα ποὺ τὴν κατέκτησαν οἱ Ῥωμαῖοι, μὰ ποὺ ἐξακολούθησε νὰ φωτίζῃ κί' αὐτοὺς καὶ τὸν κόσμον ὅλο' οὕτε ὅταν δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἐπαρχία τοῦ ἀπέραντου Βυζαντινοῦ κράτους, ὅταν ὁ ναὸς τῆς Ἀθηνῶν εἶχε γίνε ἐκκλησιὰ τῆς Παναγίας, μὰ ὁ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος σ' αὐτὴν ἐρχόταν νὰ γιορτάσῃ τίς νίκες του οὕτε ἀκόμα τὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας, ὅταν ὁ ἐρειπωμένος Παρθενώνας εἶχε καταντῆσαι τζαμί, μὰ ἐρχόταν οἱ Βύρωνες κί' οἱ Σατωβριάνδοι νὰ προσκυνῆσουν τὸ αἰώνιον Κάλλος. Ὅχι,

αὐτὴ ἡ πόλις, δπου ἡ Ἀθηνᾶ ἔκαμε νὰ φυτρώσῃ ἡ ἀργυροφύλλη ἐλιά, αὐτὴ ἡ πόλις ποὺ ἔχει τὸν ὠραιότερον οὐρανὸ καὶ τὰ μεγαλότερα μνημεῖα τῆς Τέχνης, δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ εἶναι ὁ πόθος, τὸ ὄνειρον καὶ τὸ προσκύνημα τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος. Κί' ὅταν ἀκόμα τὸ ἀρχαῖο «κλειδὸν ἀστὺ» δὲν ἦταν πιά παρὰ ἄθροισμα ἀπὸ λίγα καλὸβια γύρω στὴν Ἀκρόπολι. Ἔτσι βρήκε τὴν Ἀθηνᾶ τῆς ὅταν γύρισε σ' αὐτὴν ἡ Ἐλευθερία, βγαλμένη ἀπ' τὰ ἱερὰ κόκκαλα τῶν Ἀθηναίων Μαραθωνομάχων, ὅστερ' ἀπὸ ἔξωρᾶ αἰώνων, τὸ Μεγάλο Σάββατο τοῦ 1833. Κί' ὅμως, αὐτὸ τὸ κεφαλοχώρι μὲ τὰ εἰρήπια, ποὺ πολλὰ ἐκάπνιζαν ἀκόμα, ἔκαμε τὴν Εὐρώπην νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἑλλάδα, δεκαεὶ ἑξαεὶς ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, δεκαεὶ ἑξαεὶς ἀπὸ τὴν ἀγῶνα τῆς ἐναντίον τῶν ξένων κατακτητῶν. Γιατὶ λέγεται «Ἀθῆναι». Κί' σ' αὐτὴν ὁ κόσμος ὅλος χρωστούσε τὸ φωτισμὸ του καὶ τὸν πολιτισμὸ του. «Ἦταν παρῶσα—λέει ὁ κ. Σπύρος Μελᾶς σ' ἓνα ὠραιότατο χρονογραφημά του—στὸ πνεῦμα ἢλων, ὅταν ἡ Ἑλλάδα ριχνόταν στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ἐλευθερίαν της. Ἡ πολιτισμένη ἀνθρωπότης, βοηθώντας αὐτὸν τὸν ἀγῶνα, ἐπλήρωνε τὸ φόρον τῆς στὴν αἰώνια πόλις». Φόρον λατρείας κί' εὐγνωμοσύνης.

Στὰ πολὺ καλιὰ, τὰ προϊστορικὰ, τὰ θρυλικὰ χρόνια, ἀκμάσανε κί' ἄλλες πόλεις μεγάλες καὶ δοξασιμὲνες. Σβύστηκαν ὅλες. Στὴ θέσιν τους δὲν ὑπάρχουν σήμερα παρὰ ἐρείπια, ἡ ἄλλες ἀσημεῖες πόλεις, μὲ ὀνόματα ἄλλα. Δυὸ μόνον, μεγάλες κί' ἐνδοξές, διατηρήθηκαν ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα καὶ βρίσκονται σήμερα σὲ ἀκμῆ, πρωτεύουσες κί' οἱ δυὸ: Ἡ Ῥώμη κί' ἡ Ἀθήνα. Ἀπὸ τίς νεώτερες, τίς συναγωνίζεται σὲ γόητρον καὶ σὲ αἴγλη τὸ Παρίσι, ἡ «πόλις-φῶς» ὅπως τὸ λένε. Κί' ἀλήθεια, τὴν αἴγλη τῆς γαλλικῆς πρωτεύουσας δὲν τὴν ἔχει οὕτε τὸ Λονδῖνον, οὕτε ἡ Νέα Ὑόρκη, οὕτε ἄλλη πόλις στὸ σημερινὸν κόσμο. Ἀλλὰ οὕτε ἡ Ῥώμη, οὕτε πολὺ λιγώτερο τὸ Παρίσι, φθάνουν τὴ δόξαν τῶν Ἀθηνῶν. Τί τὰ θέλετε! εἶναι ἡ πόλις ποὺ τὴ στεφανώνει ἓνας Παρθενώνας—εἶναι ἡ πατρίδα τοῦ Σωκράτη καὶ τοῦ Πλάτωνα. Ἀπ' αὐτὴν βγήκε τὸ φῶς ποὺ φωτίσει τὸν κόσμο γιὰ πάντα. Κί' ἀν' ἡ παλιὰ ἐστία εἶναι σήμερα ἀβυσμάνη, μὰ ὁ οὐρανὸς αὐτὸς—ὁ ἴδιος!—ποὺ ἀπὸ κάτω του ἀκμάζει μιὰ νέα, μεγάλη πόλις, ἡ αἰώνια!—μὰς κάνει νὰ ἐλπίζουμε πὺς μιὰ μέρα κί' ἡ ἐστία θὰ ξαναγάψῃ.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΟΥΡΑΣΜΕΝΗ ΝΕΙΟΤΗ ΜΟΥ

Ἡ κουρασμένη νεότη μου σὲ διάβα ἀποσταμένη βαρὺ τὸ βῆμα σέρνει σ' ἄχαρο μονοπάτι. Κοιτάζει πίσω στρέφοντας τὴν ὄψη τὴ θλιμμένη σὰν καὶ νὰ προσμένῃ, μὲ θολωμένο μάτι.

Κί' ὅλο τραβᾶει τ' ἀνήφορον κί' ὅλο μπροστ' ἀναβίνει χωρὶς νὰ ξεποσταίνῃ. Ἰσως ζητάει νὰ φθάσῃ Παρηγοριὰ τοῦ πόνου τῆς μιᾶς φωτεινῆς ἐλπίδας, σὰν Θεοῦ ἀκίδα ἀπ' τὴν οὐράνια πλάση.

Μ' ἄλλοι! ἀρετὴ δὲν ἔρχεται πετοῦν τὰ χροῖα πᾶνε σὰν τὸ νερὸ κυλάει ὦ! κί' ἀν' ἀργήσῃ ἀκόμα; Θέ νάβρῃ μὲς σ' ἀσπὴ τῆς καρδίας ἀπονεκρωμένη σ' ἐρείπια θαμμένη χωρὶς ψυχὴ ἓνα σῶμα.

Νέα Ἑλλάς ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ

— Πατέρα, ἐμεῖς δὲ θὰ ψήσουμε ἀρετὴ!

Αὐτὰ τὰ λόγια, μ' ἀνεπίπτῃ λαχάρα, βγήκαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ μικροῦ Νικίτα κί' σὰν κεραυνοὶ χτυπήσανε τὸν ἀμοιρο φτωχὸ πατέρα του. Κί' αὐτὸς, ὅπως ὁ ἀνθρώπος ποὺ δὲν ξέρει τί κάνει, ἔτριξε μὴ φοβισμένη καὶ γόητος ματιὰ γύρω του, κί' ὕστερα κατέβασε τὸ κεφάλι, κί' ἐκρυψε μὲ τὰ δυὸ κοκαλιάρικα χεῖρα του τὰ δακρυσμένα μάτια του.

Ἀπέναντί του ἡ γυναῖκα του, σωματωμένη σὲ μιὰ χιλιόσημη καρέκλα, τὸν κοίταξε μὲ βλέμμα συμπόνιας κί' ἔλυωνε σὰν τ' ἀγιοκέρρι ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ τὴν κίρα τῆς. Ποιὸς νὰ τῆς πόλεγε πὺς ἡ σκληρὴ μοῖρα τῆς φέλαγε τὴν δυστυχίαν!

Σὲ μιὰ γωνία τῆς τρώγλης, λιγνός, χλωμός, στεκόταν ὀρθὸς ὁ μικρὸς γιός, ὁ Νικίτας, ποὺ μὲ τὸ ρῶτημα ποδοκῆσε στὸ δυστυχισμένο πατέρα του, ἔκανε καί τ' ἄψυχα ἀκόμα νὰ συγκινηθῶν! Ναι, ἀλλὰ ὁ Νικίτας ὁ καιμένος, ἦταν μικρὸς ἀκόμα, μόλις ἑπτὰ χρονῶν, καὶ δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ τὴν ἀγῶνα φτώχεια, ποὺ ἔδερνε ἀσπλαγχνά τὸ σαιτικὸ τῶν γονιῶν του.

Τὰ τρία ἄλλα ἀδελφία τοῦ Νικίτα—ἀγόρια ὅλα καὶ μεγαλότερά του στὴν ἡλικία—ἴσως γιὰ νὰ μὴ λυθῶσουν περυσότερον τὸν πατέρα τους, ποὺ ἀγαποῦσαν τόσο πολὺ, ἔκαναν πὺς δὲν κατάλαβαν, τί ρῶτητος ὁ μικρὸς ἀδελφός τους: ὁ μεγάλος μόνον, ὁ Πέτρος, μὴ φύραμος, ἔκανε στὸ Νικίτα κάποιον παράξενον μορφοσῶμα, σὰν νὰ τοῦ ἔβγαζε ἓνα πλανημένον βλέμμα δῶ καὶ κεῖ, εἶπε μὲ τὴ σειρά του:

— Γιὰ ὅσα μούρες, Μίμη παιδί μου, σοὺ χρειάζεται ἓνα μεγάλο—μεγάλον «μπράβο». Εἶσαι ἓνα καλὸ παιδί... Ἐβγάλε ἀμέσως τὸ πορτοφόλι, πήρε δυὸ κατοστάρικα κί' ἀφοῦ τὰ δώσε στὸ γιό του, τοῦ εἶπε:

— Ἄρε, νὰ συμβαίνουνε ὅλα αὐτὰ!... Ἀφοῦ πέρασε ἡ τρικυμία ἀπ' τ' ἀθέω ρῶτημα τοῦ μικροῦ Νικίτα, ὁ πατέρας ἀνασῆκωσε τὸ κεφάλι, σκοπόισε μὲ τὰ χεῖρα τὰ δακρυσμένα μάτια του καὶ μὲ φωνὴ τέτοια ποὺ προξενούσε τὴ λύπη, εἶπε:

— Γιατί, ἀχ, γιατί μὲ κυνηγαί εἶσαι ἡ μοῖρα; Ἐγὼ ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ἔχω πειράξει κανένα, ποτὲ δὲν ἔχω κάνει κανενὸ κακὸ... Γιατὶ νὰ μὲ παιδεύῃ εἶσαι ὁ Θεός;...

Τὰ μάτια του βρέχτηκαν γιὰ δευτέρην τῶρα φορὰ ἀπὸ θεομά, γεμάτα πόνου δάκρυα. Καὶ συνέχισε:

— Δὲν σκέπτομαι διόλου τὸν ἑαυτό μου: τὰ παιδάκια μου καὶ τὴ γυναῖκα μου μόνο σκέπτομαι...

Τὴ φορὰ αὐτὴ ἀν καὶ προσπάθησε δὲ μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ κλάματα. Ἀναλύθηκε σὲ γοεροὺς λυγμούς, ἐνῶ τὰ μαύρα δάκρυα, χαράζανε γραμμὲς στὰ σουρωμένα μάγουλά του. Τὸ ἴδιο ἔκανε ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ μεγάλα παιδιὰ του. Ὅσο γιὰ τὸ Νικίτα: τὰς χαμμένα... Ἐβγάλε τὸ κεφάλι του νὰ καταλάβῃ τί συμβαίνει.

— Μπαμπά, θέλω τώρα τὴ Λαμπρὴ νὰ μοὺ κἀνῃ ἓνα δῶρον ποὺ θὰ σοὺ ζητήσω. Δὲ φαντάζεσαι πόση χαρὰ κί' εὐχαρίστηση θὰ μοὺ κἀνῃ. Καὶ δὲν θὰ εὐχαριστήσῃ μόνο ἐμένα: θ' ἀνακουφίσῃ καὶ μιὰ...

— Λέγε, λοιπόν, τί δῶρον θέλεις;

— Ἀκουσε, μπαμπά. Σήμερα τὸ πρωὶ καθὼς γύριζα ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ καὶ πέρανα ἔξω ἀπ' ἓνα φτωχικὸ καλυβᾶκι ὅπου κάθεται ὁ συμμαθητῆς μου ὁ Πέτρος, ἀκουσα κλάματα. Χωρὶς νὰ θέλα στὰθήκα κί' ἀπονεκράσθηκα, μὰ δὲν κατάλαβα τίποτα. Τότε κτύπησα τὴν πόρταν καὶ μοὺ ἔνοιξε ὁ Πέτρος. Εἶχε τὰ μάτια του κόκκινα ἀπὸ τὰ κλάματα καὶ πλάσ του εἶδα τὴ μητέρα του καὶ τὸν πατέρα του καὶ ἄλλα δυὸ παιδάκια... νὰ καθόνται καὶ νὰ κλαῖνε. Ρώτησα τί τρέχει, καὶ μὲ πολλὴ δυσκολία ὁ Πέτρος μὲ ἐξομολογήθηκε ὅτι τὴ σημερινὴ χρονιά μὲρα δὲν εἶχαν οὐτ' ἓνα ἐσοκόμηματὸ νὰ φᾶνε. Τότε μεγάλωσε ἡ συγκίνησή μου κί' ἀφοῦ σκέφτηκα λίγο ἀποστάσια: ἔβγαλα κί' ἔδωσα τὸ πενήνταρο ποὺ μοῦδωσες χθὲς νὰ τὸ κἀνω ὁ, νὶ θέλω.

Ἄλλὰ, μπαμπά, σκέψου καὶ σὺ, μὲ κενήντα δραχμὲς τί μπορεῖ νὰ ψονίσῃ μιὰ οἰκογένεια μὲ τόσα παιδιὰ; Γι' αὐτὸ, ἀπειθὴ λυθῆκα πολὺ τὴν οἰκογένειαν αὐτὴ, σὲ παραλῶ νὰ στελεῖς καί τι... νὰ περάσουν καλῶ Λαμπρῇ... οἱ κακόμοιροι... ἄνθρωποι εἶναι κί' αὐτοί...

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ—λόγος ὀλικληρος—τὸ πλουσιόπαιδο ὁ Μίμη σάπασε καὶ κοίταξε μ' ἐπιμονὴν κατὰματα τὸν πατέρα του, λές κί' ἤθελε νὰ μαντέψῃ τίς σκέψεις του. Αὐτὸς ἀφοῦ ἔτριξε ἓνα πλανημένον βλέμμα δῶ καὶ κεῖ, εἶπε μὲ τὴ σειρά του:

— Γιὰ ὅσα μούρες, Μίμη παιδί μου, σοὺ χρειάζεται ἓνα μεγάλο—μεγάλον «μπράβο». Εἶσαι ἓνα καλὸ παιδί... Ἐβγάλε ἀμέσως τὸ πορτοφόλι, πήρε δυὸ κατοστάρικα κί' ἀφοῦ τὰ δώσε στὸ γιό του, τοῦ εἶπε:

— Νά, πάρε τὰ λίγα αὐτὰ καὶ πήγαινε νὰ τὰ δώσης στὴ φτωχὴ οἰκογένειαν.

Πῆρε ὁ Μίμη τίς διακόσιες, εὐχαρίστησε τὸν πατέρα του καὶ μ' ἀνεκφραστὴ χαρὰ τῶβλε τρεχάτος, σὰν νὰ τὸν κυνηγοῦσαν δαιμόνια, γιὰ τὸ καλυβόσπιτο.

Μεσημέρι. Μία ἡ ὥρα. Ὁ Νικίτας, οἱ γονεῖς του καὶ τ' ἀδελφία του ἔχουν τραγουδῆσαι ἓνα τραπέζι καὶ τρῶνε—φαντασθῆτε τὴ χαρὰ τοῦ μικροῦ τοῦ Νικίτα—καθένας τούς ἀπ' ἓνα κομμάτι ψημῆνο ἄρτι.

— Καλὰ λένε, ψυθιρίζε δ δυστυχισμένος πατέρας, καλὰ λένε πὺς ὁ Θεός δὲν ἀφίνει τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους νὰ χαθοῦνε...

Δάνου Φυτῆς ΘΑ ΗΘΕΛΑ...

Θὰ ἤθελα νὰ ζοῦσα μακριὰ ἀπὸ τοῦτο τὸν κόσμο, σὲ μιὰ γωνία τῆς Ἑλλάδας μὰς. Τὸ σπίτι μου εἶναι κοντὰ στὴν ἀκρογιαλιά. Ἐνα σπιατὴ μικρὸ, κουνιλιόστον στὴν ἐρημιὰ, μακριὰ ἀπ' τὸ θόρυβον καὶ τίς ἀπειθήσεις τοῦ ψεύτικου πολιτισμοῦ. Δυὸ κμαροῦλες μὲ φθάνουν, δυὸ κμαροῦλες φτωχινές, ποὺ θὰ μοσχομουρξοῦν ἀπ' τ' ἀρακι τῆς θάλασσας. Στὴ μιὰ θὰ εἶχα ἓνα κρεβάτι, ἓνα τραπέζι, μερικὰ σκαμνιά, τὴ βιβλιοθήκην μου καὶ τὸ πιάνο, στὴν ἄλλη τὸ μαγειρεῖο μου.

Γύρω ἀπ' τὸ σπιτάκι μου θὰ ἤθελα νὰ εἶχα ἓνα κῆπο μεγάλο μ' ὅλα τὰ εἶδη τῶν λουλουδιῶν. Θὰ ἤθελα νὰ ζοῦσα ἐξωκωριστὸ ἀπ' τοὺς ἄλλους θνητούς καὶ ἐντελῶς ἰδιότροπα. Θὰ σηκωνόμουν πρωτ' ἀπὸ κί' ἀφοῦ θὰ ἔτρωγα τὸ πρωῖνο, θάπαινα τὸ ποτιστήρι καὶ θάτρειχα ἴσια στὸν κῆπο μου νὰ πατίσω τὰ διωσμένα λουλούδια μου. Ἐπειτα ἀφοῦ θὰ τακτοποιούσα τὸ σπιατάκι μου, θάτρειχα στὴν ἀκρογιαλιά, θάπαινα τὴ βαρκούλα μου καὶ θ' ἀφιέρωνα δυὸ ὅρες κᾶθε πρωὶ γιὰ τὸ ψάρεμα.

Τ' ἀπογευματινὰ καθισμένη πάνω σ' ἓνα βράχο ἡ ἑσπλωμένη πάνω στὰ φύκια κοντὰ στὴν ἀγαπημένη μου θαλασσούλα, χωρὶς φόβον θὰ μπορούσα ν' ἀγοῖζω τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς μου σὲς πῶς μυστικὰς κί' ἀκόρρητες σκέψεις του. Ὡ! καὶ ὑπάρχουν λίγες σελίδες στὴ ζωὴ, ποὺ τίς φυλάει κανένας ἀνεγγίχτες ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ κόσμου τούτου.

Τίς σελίδες ἐκείνες θὰ ἤθελα ἐκεῖ στὴν ἐρημιὰ νὰ τίς φυλλομετρήσῃ μόνη, μόνη, μόνη μου καὶ ὅταν θὰ τίς ἔβλεπα... Ὡ! πόσες μέρες εὐτυχισμένες πόσα ὄνειρα οὐρανοῦ θὰ μοὺ ἔφεραν στὸ νοῦ!

Τίς ἀτέλειωτες μέρες τοῦ χειμῶνα κλεισμένη στὴν κμαροῦλα μου παραδομένη στὰ ἀγαπημένα μου βιβλία, δημιουργώντας κατὰ ἀνάστηρον, θὰ ἤθελα νὰ ζῆσω μιὰ ζωὴ ἀγνή, πνευματικὴ ἀνάμεσα στὴν ὁμορφίαν τῆς φύσης ποὺ θὰ μὲ ἐσκουράζῃ καὶ θὰ μὲ δυναμώνῃ.

Κί' ὅταν ἡ μελαγχολία θὰ βάραινε τὴν ψυχὴν μου θάτρειχα στὸ πιάνο μου κί' ἐκεῖ στοὺς ἀπαιλὸς ἤχους κάποιους συνάτας τοῦ Μπετόβεν γόητορα θάβρισκα τὴ γαλήνην μου, γιατί ὅταν βάρους ὁ πόνος ἀσπάζει τὴν καρδίαν μου κί' ἡ φροντίδα βαρύνει τὴ σκέψιν μου, μόνον στὴν ὁμορφίαν τῆς φύσης καὶ στὸ

νανούθημα της μουσικής βρίσκω της λήθης την άγκυρα.

Έτσι θα ήθελα να ζήσω... Μά οι χιμαρές πραγματοποιούνται; Γαλαξιάνη

ΜΙΑ ΦΙΛΗ

Ήρουν ακόμη μικρή, στην έκρη τάξη του Δημοτικού, όταν ένα περιστατικό μ' έκανε ν' αγαπήσω μια καλή φίλη, κι' αυτό γράφτηκε από τότε καλά στη μνήμη μου.

Μέσα στις πολλές συμμαθήτριές μου μια ξεχώριζε απ' όλες: ένα σγουρό-μαλλο, μελαχρονό κοριτσάκι, με μαύρα μεγάλα μάτια. Είχε εύγενικά αισθήματα και χρυσή καρδιά, ήταν όμως λιγάκι πεισματάρη κι' είχε πάντα αντίθετες από μένα γνώμες, πράγμα που μ' έκανε να θυμώνω συχνά. Μια μέρα όμως, τόσο θύμωσα μαζί της, ώστε αποφάσισα να μην της ξαναμιλήσω... Κι' έτσι λούλην χωριστήμα.

Αργά-αργά κλυδωνίσαν οι μέρες, ώσπου πέρασε αρκετός καιρός. Έγώ στο πέρασμα του χρόνου τό είχα μετανοήσει, γιατί δεν μπορούσα να κάμω χωρίς αυτή. Αλλά δεν τολμούσα ποτέ να της μιλήσω.

Κι' εκείνη όμως έβλεπε ότι είχε μετανοήσει, και ζητούσε σύγκληση να μου μιλήσει: "Όταν, μια μέρα, μόλις βγήκαμε στο διάλειμμα, τη βλέπω να με πλησιάζει. "Έγώ έμεινα άκίνητη, μα η φίλη μου βρόθθηκε με δυο βήματα, μπροστά μου κι' άφου με κοίταξε καλά με τα μάτια της, μου λέει: — Μετανοώ για όσα σου έκανα, και σε παρακαλώ να με συγχωρήσεις... Έγώ κοίταξα καλά τα μάτια της που έβγαζαν φλόγες, χαμογελάοντας.

— Δέ θα με συγχωρήσεις λοιπόν; Έξακολουθούσα ακόμη άφωνη να κοιτάζω τα μεγάλα της μάτια που πλημμύριζαν τώρα από δάκρυα.

— Κι' ο Χριστούλης λοιπόν—έξακολούθησε— συγχώρεσε όσους με τα-νοώσα... και πριν προφτάσει να τελειώσει, ένας λυγμός της έκοψε. Σκύβει τότε το σγουρό κεφάλι της κι' άφίγει να τρέξουν ελεύθερα τα δάκρυά της.

Κι' έμεινα όμως τα μάτια μου πλημμύρισαν, και με μια απότομη κίνηση την άγκαλιάσω και τη φίλη. Ήταν τό σημάδι της συμφιλίωσης... Τό κουδούγι κτυπά για μένα... Από τότε γίναμε άχώριστες φίλες και ποτέ πιά δε θα χωριστούμε. Γιατί αυτό τό περιστατικό μ' έκανε ν' την αγαπήσω περισσότερο.

Λεβάντα

ΑΠΟ ΤΑ ΦΑΙΔΡΑ

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ

Ένας μικρός μπαίνει σ' ένα φαρμακείο και λέει σ'τ'ο φαρμακοποιό: — Μου γεμίζετε αυτή τη μπουτίλια; — Ο φαρμακοποιός κοιτάζοντάς την, λέει: — Παιδί μου, δεν ξέρω τί πρέπει να βάλω ή τι κενά είναι σχισμένη και δεν βγαίνει ούτε μια λέξη.

Ο μικρός, με μια ματιά που έδωσε στην έτικετα, στην όποια μιλιά διακρίνονται δυο λέξεις, λέει: — Μου την γεμίζετε, παρακαλώ, με «Χρήσις εξωτερική»;

Δανάη

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

- Τάκη, καθάρισε τό μήλο σου πριν τό φας, όπως σου έχω πει; — Ναι, μαμά. — Καλά, και τί τάκανες τό φλούδια; — Αλλά τάφαγα ύστερα!

Χρής

Ο μικρός Νίκος ξυπνάει τό πρωτό ένθουσιασμένος.

— Φαντάσου, μαμά μου, δει άπόψε είδα σ'τόν ύπνο μου πως έκανα τό μπάνιο μου. Δεν είναι βέβαια άνάγκη να ξαναπλυθώ σήμερα τό πρωτό!

Δανάη

Ο Σαρδανάπαλος βλέπει τη γάτα που ρουθονίζει κοντά στη φωτιά και φωνάζει: — Μαμά, μαμά, ή γάτα άρχισε να βράζει!

Κυρά Φροσύνη

Βγάζουν ένα μισοπνιγμένο άπό τη θάλασσα. Κι' ο Κουφοκεφαλάκις που θέλει να κάνει τόν πολύξερνο, λέει: — Δόστε του να πιη λίγο νερό του άνθρώπου, γιατί τρώμας!

Μυστηριώδης

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 25700 ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προσθέντος τήν 5 Δεκεμβρίου 1931 πρὸς ἐβρῶσιν τῶν Ἀδελφῶν τῶν ἐξ ἑλλᾶς τῆς Διαπλάσεως Δεκεμβρ. 1931, Ἰανουαρίου καὶ Φεβρουαρίου 1932 δημοσιεύθησαν 175 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἔλαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνοντες: ὁ πρῶτος τὰς ἐπιβεβαιώσας ὁρθὰς λύσεις, ὁ δεύτερος τὰ ἔσσημα Ἀδελφῶν καὶ ὁ τρίτος τὰ ἔσσημα Ἐπιμονῆς, συμφωνῶν μετὰ τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.)

Οἱ Ἰσοτίμοι ἔλαον τῶν τάξεων ἔχουν τό δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσων τὴν εἰκόνα τῶν ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 40 διὰ τὰ ἔσοδα τοῦ κλάσε, καὶ νὰ γοράσων ἐντός τριμῆνου τό πολὺ ἀπὸ σήμερα, (διότι κατόπιν παραγράφεται τό δικαίωμα τοῦτο.) ἔνα οἰονόμητος θέλουσιν τῶμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894 — 1932 (Β' Περίοδος) με ἔκπτωσιν δέκα πέντε (15) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου γ' ἀγοράσων ὁμοιον τῶμον με ἔκπτωσιν δέκα (10) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' με ἔκπτωσιν πέντε (5) δρ. (Ἰδὲ καὶ Ὀδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 καὶ 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἐπὶ 16 ἐτῶν καὶ ἄνω καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικίαν).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νέα Ἑλλάς, 173, 17.

Ἰσοτίμοι: Κυρά Φροσύνη, 160, 16, 7. Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, 167, 17, 7. Σεπτεμέμος Ἀόρδος, 159, 16, 7. Ἐφ' ἡνίχης, 157, 16, 7. Μηλοδόνη, 170, 17, 7. Ἐορική, 167, 17, 7. Κάποιος, 159, 16, 7. Ρασπουτίν, 157, 16, 7. Νέλλη, 170, 17, 7. Πολυβώτης, 174, 18, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μάρβελ, 151, 16, 7. Σίνουρα, 153, 16, 7.

Ἰσοτίμοι: Φόρο τοῦ Λεβάντε, 159, 16, 7. Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, 148, 15, 7. Ἀρχοντοπούλα, 156, 17, 7. Δόνα Κλάρα, 149, 15, 7. Ἀμιητος Γελοτοποιός, 142, 15, 7. Εὐθύμοδος Β. Τσιγγούνης, 147, 15, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἐλείζουσα Ἑλλάς, 188, 14, 6. Σεπτεμέμος Ἀαθή, 138, 14, 6. Κοινοτυαίη, 122, 13, 6. Ἰσοτίμοι: Αἴγλη, 185, 14, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Θεοῦ Ἀθῆνᾶ, 92, 10, 4. Περαλλοκάς, 85, 9, 4. Δάμων Φιντίας, 81, 9, 5. Νύμφη τοῦ Βορρά, 109, 11, 5. Νίκη, 86, 9, 5. Δανάη, 91, 10, 7. Φρανσίνα, 85, 9, 5.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Μανόλια, 62, 7, 3. Σπίθα, 80, 3, 2. Γλυκαῖά Παρηγοριά, 11, 2, 1. Χρήστος Γοργόνιος, 8, 1, 1. Σελήνωφωτη Νύχτα, 72, 8, 4. Ρόδης Οὐράνης, 26, 3, 2.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12-15 ἐτῶν)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀδελφός, 185, 17, 7.

Ἰσοτίμοι: Βοσπορίτις Νύμφη, 150, 15, 7. Κύκνος τῆς Ἐνυχίας, 165, 17, 7. Πλόνο Δοξάρι, 151, 16, 7. Μάγα Δωδεκάνησα, 153, 16, 7. Ἀνοιξιάτικο Δουλοῦδι, 160, 16, 7. Ἐυτυχία Ν. Μάγαρη, 165, 17, 7. Ναῖς, 161, 17, 7. Ἀγνή, 158, 16, 7. Ἀγνούλα, 155, 16, 7. Ἀργυράμηλη, 143, 15, 7. Μαγνήτης, 148, 15, 7. Ρωμαϊτικῆ Βοσποπούλα, 164, 17, 7. Παγασαία, 167, 17, 7. Χρυσάνθεμο, 160, 16, 7. Μακεδονικόν Ἐντελβάτς, 161, 16, 7. Νηρηίς τοῦ Παγασιτικοῦ, 161, 17, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κορφατόπουλο, 139, 14, 7. Νικηφόρος Οὐρανός, 135, 14, 7.

Ἰσοτίμοι: Ἀνυόχαρτο, 139, 14, 7. Νυφοῦλα τ' Οὐρανοῦ, 129, 13, 7. Κύμα τοῦ Ἰονίου, 127, 13, 7. Μαγεμένο Δοξόρι, 138, 14, 7. Ταρία Ταρέλλα, 133, 14, 7. Περγαμηνὴ Ἀδρα, 128, 13, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χωρίς Φτερά, 120, 12, 7. Ἀγρόδα, 117, 12, 6. Χαραυγὴ, 111, 12, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Κραυγὴ Νίκης, 93, 10, 5. Κοκκινόπετρα, 74, 8, 4. Ἀινιά, 100, 10, 6. Θούριος τοῦ Ρήμα, 100, 10, 7. Ἐξυνο Κυπριωτάκι, 92, 10, 5. Ὀνισροπόλος Ἑλληνοπούλα, 98, 10, 6.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀφρικάνα, 18, 2, 1. Περαστικός, 19, 2, 1. Ἡλιοβασιλεμα, 58, 6, 8. Κισσός τῶν Βράχων, 42, 5, 2. Σίνουρα Ἄτρα, 22, 3, 2. Μονάκριβη, 28, 3, 2. Λαγός Νο 2, 70, 7, 6. Παπαρούνα, 69, 7, 7. Ματωμένο Δαφνόκλαδο, 7, 1, 2. Λευκάκι, 3, 1, 1. Λουλοῦδι τῆς Καρδιάς, 24, 3, 2. Ἡλιοκαμένη Ἀραπία, 57, 6, 6. Τραγούδιστῆς, 59, 6, 5. Ἀνοιξιάτικη Βροχούλα, 69, 6, 3.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (11 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Περαιωτάκι, 148, 16, 7.

Ἰσοτίμοι: Ἐλένη Ε. Ἀργυριάδη, 134, 14, 7. Δοξαμένο Τριπολιτσιώτικόν, 141, 15, 7. Ἀραδίδη Α. Κουφαρῆ, 123, 13, 7. Ἐθαίσθητη Καρδούλα, 135, 14, 7. Ἀγγελουδί, 156, 16, 7. Θούριος, 171, 18, 7. Μπουμπούλινα, 137, 14, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νεράϊδα τῶν Ἀργῶν, 104, 11, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀσθεντόπουλο Σαμουτάκι, 84, 9, 4.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βεδουίνος, 68, 7, 8.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀσούληπος Κουφάρος, 11, 2, 1. Ἀπλή Ζωή, 19, 2, 2. Ἀνθρωπάκος, 80, 3, 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθήναι, 42 ὄδος Ἐυρυπίδου, τὴν 20 Ἀπριλίου 1933

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟῦ τὰ καλά μου παιδιὰ ποὺ μοὺ ἔστειλαν πασηλιανὲς κάρτες με συμ-βολικὰς ζωγραφίαις, με φράσα λόγια καὶ εἰχῆς. Τὰ δειγμάτια αὐτὰ τῆς ἀγάπης τοὺς μοὺ ἔκαμαν τό Πάσχα χαροῦμένο κι' εὐ-τυχιομένο. Καὶ τοῦ χρόνου, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ!

Σήμερ ἀρχίσει καὶ τό νέο μου μυηιστό-ρημα «Ο Ἐιρηνικός». Σὰς εἶπα γι' αὐτό τὴν ἄλλη φορὰ. Ἐσχάσα μόνο νὰ προσθέσω ἐπὶ θάχῃ κολλῆς κι' φράσεις εἰκόνας.

Τό πρῶτιστο καθήκον τοῦ καλοῦ συν-δρομητοῦ εἶναι ἡ ἐγκαίρως ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς τοῦ. Αὐτό τό θυμίζω συχνά, ἀλ-λά βλέπω με λύπη μου ὅτι μερικοὶ τό ξε-χνοῦν... Ἡ δύσκολη ἐποχὴ ποὺ περνοῦμε δὲν εἶναι γιὰ καθυστερήσεις, καὶ τὰ παι-διὰ ποὺ με ἀγαποῦν πρέπει νὰ εἶναι πῶ-τακτικὰ ἐπὶ ἀνανεώσεως τοῦς.

Οἱ λύσεις σου, Ἄμνητε Ἀνθῆ, ἔγιναν δεκταί, γιατί δὲν ἔχουν δημοσιευθῆ ἀκό-μη. Καίρω ποὺ ἔγινες καλά. Τό προηγού-μενο κομματι σου ἔπασε σὲ μεγάλη συρ-ροὴ καὶ ἄργησα. Τοῦτο βρήκε ἡσυχία καὶ κριθῆκε νεώτερα. Σοῦ ἔστειλα λυσόχαρτο.

Ναι, Λεβάντα, ἀπ' αὐτὰς τίς φωτο-γραφίαις θὰ μοὺ στείλῃς ἄμα προσηροχθῆ Φωτογραφικὸς Διαγωνισμός, κι' ὅχι τίς πλάκες, ἀλλ' ἀπὸ ἕνα ἀντίτυπο («ἐμφά-νησ» ποὺ λές). Ἄλλες εἶναι οἱ «εἰκόνας παιδιῶν ἐκ τοῦ φυσικοῦ», ποὺ μοὺ στέλ-λουν μερικοὶ, ὅταν βρισκουν σὲ ἔθνα πε-ριοδικὰ τέτοιες ἁμορφες φωτογραφίαις—σὲν αὐτὴ ποὺ δημοσιεύεται σήμερα, σταλ-μένη ἀπὸ τὴ δ. Μπουρνιά—ἡ τίς κάνουν μόνο τοὺς, ἡ τίς θανατίζονται ἀπὸ φίλους τοὺς ἐρασιτέχνους. Γιὰ τό σάτταρα-σαυ-ρικὸς εἶπα σὲ προηγ. φῶλλα. Μερικοὶ τὰ γράφουν με ἰσῆτα, ἀλλὰ τό οἰωσὶ εἶναι με-θόλου.

Νὰ μελετᾶς γιὰ νάναπληρώσεις, Χω-ρματοπούλα, ἀφοῦ ἡ γρίπη σ' ἔκαμε νά-ποσιάζης ἀπὸ τό σχολεῖο τόσες ἡμέρας. Ἄλθβεια, δυο μόνο Διαπλάσοπούλας στήν τάξη σου εἶναι ἴσγες, ἀλλὰ σ' εὐχαριστῶ ποὺ θὰ φροντίσης νὰ τίς κάμης περισσό-τερες.

Ἀντὶς Ἐλείδος, ἡ νέα μου φίλη Γ. Δ. μοὺ εἶπε ὅτι σὺ τὴν ἔστειλες καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γι' αὐτό τό ἐσοπάθωμα. Πολὺ μ' εὐχαρίστησες καὶ τό γραμματάκι σου, ἂν καὶ με ἔξέθωρο μελάνι γραμμένο...

Ἀπὸ τοὺς δυο ἀνείλους ποὺ εἶδες, Χρής, στήν Ἀκαδημία κατὰ τὴν τελετὴ τῆς 25 Μαρτίου, ὑποθέτω πὸς ὁ δεύτερος θὰ ἦ-ταν ὁ κ. Φαίδων, γιατί πράγματι καθό-ταν πρὸς τό μέρος ποὺ λές, γιατί τὰ μαλ-λιά τοῦ εἶναι ἀκόμα ἀσπρὰ—ὁ ἄλλος, λές, εἶχε κάπιασρα—καὶ γιατί ὅταν θέλῃ νὰ ἰδῇ μακριά, μεταχειρίζεται, πῶνω ἀπ' τὰ γυαλιὰ του, καὶ φασματίν. Γιὰ τὸν «Καχὸ ἄρμος» ἔχης δίκιο. Ἀπὸ τὴν ταῖνα δὲν βγαίνει ἡ ἰδέα τοῦ ἔργου, ποὺ εἶναι βέβαια ἄλλη. Ἀν διαβάσης καμμιά φορὰ τό διή-γημα, θὰ ἰδῆς.

Μικρὸ Κορφατόπουλο, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τό ἐσοπάθωμα. Ἐνέκρινα τό ψευ-δώνυμο τοῦ νέου μου φίλου καὶ σὲ παρα-καλῶ νὰ τοῦ πῆς δι' τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλά λόγια ποὺ προσθέτεις σὲ γράμ-μα σου. Ἐλπίζω τώρα νὰ μοὺ γράφατε κι' οἱ δυο.

Πνεῦμα τῆς Ἀντιλογίας, αὐτὸς δὲν ἦταν λόγος γιὰ νὰ μὴ ποὺ γράφης. Ἀπὸ τόσα καὶ τόσα γράμματα ποὺ λαβαίνα, πολὺ λίγα ἔχουν καὶ ἐσοπάθωμα. Ἡ ἀγάπη

κι' ὁ ζήλος δὲν λείπουν βέβαια—ὅπως κι' ἀπὸ σῆνα, τό ἔξρω—ἀλλὰ τό ἐσοπάθωμα δὲν εἶναι τόσο ἐπικολοῦ καὶ καμμιά φορὰ ἔξαρτάται κι' ἀπὸ τὴν τόχη. Ναι, ὁ «Μά-γος τῶν Φιδῶν» τελείωσε, ἀλλ' ἀρχίζει ὁ «Ἐιρηνικός» ποὺ θὰ σὺ ἀρέσῃ πολὺ.

Ἄν μοὺ ἔκανες τέτοια Πρωτακρίτια, Ἀγνάθει, θὰ λυπόμουν πολὺ καὶ καλύτερα ποὺ τό μετανοήσες. Καίρω ποὺ δὲν ἀ-πογοήτεωσες ἡ ἀπορρίψη τοῦ πρώτου σου κομματιοῦ ἀλλὰ ἔστειλες καὶ δεύτερο. Ὁ-χι, δὲν θὰ πῶ πὸς εἶσαι καμμιά ἀμείλης, ἀπειθὴ ποθοῦσες τόσα τίσι διακοπῆς τοῦ Πάσχα, γιὰ νὰ πᾶς στήν πατρίδα τοῦ πα-τέρα σου καὶ νὰ τό γιορτάσης με τὴ γι-αγία σου. Φαντάζομαι τί φράσα ποὺ πέ-ρασες.

Σανθὴ Ἑλληνοπούλα, πολὺ μ' εὐχα-ρίστησες τό τόσο καλογορημένο γραμματάκι σου. Γέλασα καὶ με τὶς περιπέτειες ποὺ εἶχε τό φῶλλάδιό μου ἀκείνο. Νὰ μοὺ φι-λήσης τό χέρι τοῦ θελου σου τοῦ Δεσπό-τη, τοῦ ἄγλου ἀνθρώπου.

Ἐλχομαι, Μακεδονικόν Ἐντελβάτς, καλὴ ἐπιτυχία στήν καρδιά ποὺ γράφεις γιὰ νὰ παχθῇ σὲ σχολεῖο κατὰ τό τέλος τῆς χρονιάς. Ναι, σὲ πολλὰ μέρη, τό χέ-μα, ἡ κάτω, τό λένε κατὰ γῆς. Ἐνα βι-βλίο π; χ; πέριε σὲ πάτωμα καὶ λένε «ἔπασε κατὰ γῆς». Νομίζω ὅτι ἐμεῖς τό λέμε καλύτερα «ἔπασε κάτω (ἡ χῶμα)» γιατί εἶναι γενικὸ ἐννοεῖ κἄθε μέρος ποὺ πατοῦμε, εἴτε πάτωμα εἶναι, εἴτε χῶμα, εἴτε πέτρα. Τὸ «κατὰ γῆς» μορεῖ νὰ τό μεταχειρίζομας μόνο κυριολεκτικὰ. Ὅταν π; χ; κοφιᾶται κανεῖς ἔξω, σὲ χῶμα, ἡ παραπατάει καὶ πέριε, ἡ κἀθαίται σταυ-ροπόδι, ἡ ἐκπλάνεται «κατὰ γῆς». Τὴν «τοσκατοῦρα» πὸς τὴ λένε καὶ; Μπορεῖ νάχουν καὶ καλύτερη λέξη.

Ἐχαριστῶ πολὺ γιὰ τό ἐσοπάθωμα, Μενεξεδένο Μπουσιετάκι. Ἡ νέα μου φίλη, ποὺ εἶναι ἀδύνατη στὰ Νεοελληνι-κά, ἀσφαλῶς θὰ δυναμώσῃ τώρα ποὺ θὰ κταίγινεται μαζί μου, θὰ με διαβάξῃ, θὰ μοὺ γράφῃ, θὰ λαβαίνη μέρος σ'τοὺς δια-γωνισμοὺς κτλ. Εἶναι ἄλλωστε γνωστὸ πὸς τὰ Διαπλάσοπούλα σὲ σχολεῖο γράφουν τίς καλύτερες εἰθήσεις.

Ἀνθισμένη Δεμονία, ἀρχιότατο τό ἀνοιξιατικὸ γράμμα σου. Καίρω ποὺ οἱ διαγωνισμοὶ πῆγαν καλά κι' ἄς μὴ στρίψ-θηκας ἀκόμα ποὺ θὰ πῆ δι' οἱ ἄλλοι θὰ πᾶνε ἀκόμα καλύτερα, ἀφοῦ τώρα πιά θὰ σ'ερωθῆς: Ἐδεῖτα τό γράμμα σου σ'τόν κ. Φαίδωνα ποὺ σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γρά-φεις.

Τὸ Ἐθαγγέλιο, Μόνα Βάννα, λύει τὴν ἀπορία σου: Ὁ αἰτῶν λαμβάνει, λέει, καὶ ὁ ζήτην εἰρήσει. Με τὴ διαφορά ὅτι στή σημερινὴ γλώσσα τό αἰτῶ τό λέμε ζητώ (ζήτην νὰ μοὺ δώσουν κάτι) καὶ τό ζητώ τό λέμε γυμνάω (γυμνῶ κάτι νὰ βρω). Ὅσοσο ἀσύτηρὴ διάκριση δὲν γίνεται, δη-λαδὴ μεταχειρίζομας ἀδιακρίτως καὶ τὰ δυο ρήματα, ποὺ κατόνησαν σχεδὸν συ-νώνυμα. Τὰ διηγήματα, φροσιτάτα, θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀπὸ τό πρῶτο ἄρμος θάφα-ρέω μερικὰ... ψυχναλντικὰ, ποὺ δὲν εἶναι γιὰ παιδιὰ. Ἐλαβα τὴ φωτογραφία, τετραδία ἔστειλα.

Παπαρούνα, Κερκυραϊκὸ Ἀερογιά-λι, Χωρίς Φτερά (δύτερο) Βερνούλα, καὶ τὰ δικτ'σες φράσα γράμματα διάβασα με μεγάλη εὐχαρίστηση, ἀλλὰ ἐπειδὴ δὲν ἔχω πιά τόπο, θὰ σὰς ἀπαντήσω ὅταν μοὺ ἔναγράφετε.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀλήθεια:—Πολλοί, μὴ γνορίζοντες ἀκόμη τοὺς κανονισμοὺς τῆς Σ.Σ.Σ. ἐφα-

κολοῦθον νὰ μοὺ στέλλουν κομματία με τὴ σημείωση: «Δεύτερο κομματι γιὰ τὴν Α' Τριμηνια, Πρῶτο κομματι γιὰ τὴν Β' Τριμηνια» καὶ καθῆξες. Γιὰ τοὺς νέους αὐ-τοὺς φίλους μοὺ ἐπαναλαμβάνω: ἄλλη μιά φορὰ δτε: Καθῆνας ἀπ' αὐτοὺς ἔχει δι-καίωμα νὰ στείλῃ ἕνα κομματι γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ. σημειώνοντας ὅτι εἶναι τό πρῶτο ποὺ στέλνει. Δὲν μπορεῖ νὰ στείλῃ δεύ-τερο ἂν δὲν ἰσῆ τό κομματι τοῦ ἡ δημο-μοσιευμένο στή Ἑλλάδα ἡ ἀναφορῶμενα σ'τις ἀπορρίψεις. Στὸ νέο αὐτό κομματι ποὺ θὰ στείλῃ, πρέπει νὰ σημαίωσῃ ἀπαραίτητως: «Δεύτερο κομματι γιὰ τὴ Σ.Σ.Σ. ἄντι τοῦ πρώτου ποὺ δημοσιεύθηκε (ἡ ἀπορρίψη-κι) σὲ τό δέμα φῶλλο». Με τοὺς ἴσους ὁ-ρους, θὰ ἐξακολουθῆσῃ νὰ στέλνῃ ὅς τό τέλος τοῦ χρόνου. Κομματία χωρὶς δικαιο-λογητικὴ σημείωση, δὲν θὰ λαμβάνονται δι' ὄφει. Ἐπίσης ὅταν στέλνωται δυο καὶ τρία συγχρόνως, θὰ κρίνω μόνο τό ἕνα. Πιστεύω τώρα νὰ καταλάβετε.

Ἀπορρίπτονται: «Brown» τοῦ Κεανυρῆ. ἔχει πολὺ περιορισμένο ἐνθα-φῆρον. Ἡ Διαπλάση κυκλοφορεῖ σ' ἐλλο-κληρῆ τὴν Ἑλλάδα, καὶ στὰ ἔξωτερὰ μάλ-ιστα, καὶ πολλὰ παιδιὰ θὰ ἀγνοοῦν ἀπο-λύτως τὸν μίστερ Μπράουν καὶ τό τραγού-δακι του. —Μαλλώματα τῆς Χρυσάφει-ας. Πολὺ ἀνόμηλο. Ἄλλοδ καλογορη-μένο, ἀλλοδ ὀλέτελα ἀτεχνο. Τὸ τέλος μάλιστα ἔρχεται πολὺ ἀπότομα. —Ἡ Γα-τούλα μου» τῆς Μαντῶς Μαυρογιάνους. Ἄπ' ὅ, τι μπορεῖ νὰ καταλάβω, γιατί ἦ-ταν ἀπάνταστα δυσανάγνωστο, φαίνεται τόσο σόντομο ὅστω δὲν ἀναπτύσσεται κα-θόλου τό θέμα. —Πᾶν μέτρον ἔριτον... Ὅδτε πολὺ μεγάλα μὰ ὅδτε καὶ τόσο μικρὰ κομματία εἶπαμ νὰ στέλνεται. —Ἡ μικρὴ μου φιλενάδα» τοῦ Ἀστρου τῆς Κερκυρας. Ἰπεριτραγικὸ. Τό τέλος τοῦ πολὺ ἀπίθανο. —Ἡ μικρὴ μου φαει-νούλα» τῆς Προσοπίνας. Νόστιμο καὶ ἀφελές, ἀλλὰ ἔχει πολλές ἐλλείψεις γιὰ νὰ θεωρηθῆ δημοσιεύσιμο. Ἡ Π. πρέπει νὰ δουλέψῃ κάπως τό στίχο της χωρὶς ν' ἀλλάξῃ τό ἄρμος καὶ παιδικὸ τῆς ἄρμος. —Στὴν ἐξοχή» τοῦ Δεκαέπταστοῦ Ὀ-νειροπόλου. Κοινὸ τό θέμα. Πολὺ ἀνώ-μηλη γλώσσα. —Γαλήνη» τοῦ Πλατῆ. Ἡ εἰκόνα ἀρετὰ φράσα ἀλλὰ ἡ στιχοῦ-για δὲν ἔχει κανένα μέτρο ἀπολύτως. Καὶ οἱ ἐλεῖθροι ἀκόμη στίχοι ἔχουν τοὺς κα-νόνες τοῦς ποὺ πρέπει νὰ τηροῦνται αὐ-στηρά. —Ἡ Ζητήματα» τοῦ Ναπολέωντος. Μόνον οἱ τρεῖς πρῶτοι στίχοι εἶναι καλοὶ. Οἱ ἄλλοι δὲν ἔχουν κανένα μέτρο. Οἱ δ-μοιοκαταληξίτες πολὺ φτωχῆς. —Ἀπὸ τὰ Μ. Μυστικά μου» τοῦ Δεσιδέως. Ἀπαν-τήσεις κινδύνατες χωρὶς κανένα ἐχωριστό ἐνθαφῆρον. —Θὰ ἐξακολουθῆσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Ὑπαίθριος Ζωή,

θά μπορούς να μου γράφεις πιο συχνά.)
Γεώργιον Φέταν ('Οδηγόν έστειλα: εθ-
 χαριστώ για τα καλά λόγια περιμένω)
Λούλην Δωδεκάνησον (τά ελαβα:) Χω-
 ρίς Φτερά (ναί, σ' όλα τα σχολεία έγιναν
 γιορτές την 25 Μαρτίου φαντάζομαι όμως
 πως μία από τις ωραιότερες θά ήταν του
 δικού σας, αφού παίχθηκε με τόσο επιτυ-
 χία το πατριωτικό αυτό δράμα.) **Πειραιώ-
 τάνη** (χαίρω για δλ' αυτά που μου γρά-
 φεις και σ' εθχαριστώ πολύ για τ' εσοπά-
 θωμα.) **Μεγάλο Μυαλό** (χαίρω πολύ: θά
 είδες βέβαια ότι αυτό το ψευδώνυμο σου
 ενέκρινα: να μου γράφεις.) **Σπειρομένον
 Λόρδον** (σύνφωνον: άδικα τα παράπονά
 σου γιατί, καθώς θά είδες, σου απήντη-
 σα άργώ, και καμμία-φορά πολύ, αλλά
 δεν έσχω: αυτό πράγμα να τ' ξέρεις.)
Ταξιδιώτην (το έλαβα κάπως άργά, αλλά
 πάντα, με τή σειρά του, θά τ'ο κρίνω.)
Τριανταφύλλιον Δάκρυ (το έλαβα, θά
 δημοσιευθ' στο άρχόμενο.) **Σαναγνη-
 μένην Φλόγα** (πολύ εθχαριστώ: τέτοιοι
 διαγωνισμοί θά δημοσιευθόν τ'ο καλοκαίρι,
 αφού δημοσιευθόν τ'οποτελέσματα τών
 περσίνων.) **Στανδαλιάρη** (μπορείς να έ-
 σιωπήσεις τ'ο αντίτιμο στο γράμμα σου
 εις ελληνικά γραμμάτιασμα οιασδήποτε
 αξίας.) **Μενεξέν** (έλαβα, εθχαριστώ.)
Φίλη (το ψευδώνυμο ενεκρίθη: τ'ο κομμάτι
 σου θά τ'ο διαδώσω με τή σειρά του.) **Λα-
 νάνη** (σου έστειλα Σήμα και λυσόχαρτα:
 είπα στον κ. Φαίδωνα αυτά που μου γρά-
 φεις κι' εθχαριστήθηκε πολύ.) **Ινδιάνη**
 (άρηκα πολύ, περίμενα όμως κάπως πε-
 ρισσότερα ύστερ' από τόσο καιρό που εί-
 χες να μου γράφεις: άς είναι, έλπίζω στο
 μέλλον.) **Ασπρο Γιασμί** (χαίρω πολύ
 για τήν άπόφασή σου: θά είδες τ'ο δύο που
 σου ενέκρινα: περιμένω τ'ος βαθμός.)
Ναυτάκη (γέλασα μ' αυτή τήν ιστορία: θά
 π'ο τ'ο **Όσμαν** έτι δεν μπορείς ν'άλλη-
 λογραφής μαζί του γιατί είσαι μικρή μα-
 θήτρια τής 2ης Γυμνασίου.) **Γρεναδιέρη**
 (σου έστειλα δύο μόνο τετράδια, γιατί για
 να παραλάβω τ'ο γράμμα σου πλήρωσα
 πρόσθετο τέλος.) **Ζαννυθινήν** **Άκρογια-
 λιάν** (αυτό σου ενέκρινα: χαρτί λύσεων έ-
 στειλα: να μου γράφεις τώρα που έχω
 και ψευδώνυμο.) **Κουκουναριάν** (αυτό,
 είδες, σου ενέκρινα.) **Σεντεμένη Κασά-
 τίδα** (χαίρω πολύ: ενέκρινα και τ'ο άλλο.)
Βέδαν (θεκτά.) **Πανδώραν**, **Αρλίταν**
 κτλ. κτλ.

Εις όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 5
 'Απριλίου, θάπαντήσω στο άρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 26ου Διαγωνισμού Δέσεων.
 Αι λύσεις του φυλλάδιου τούτου είναι δε κατά μέ-
 κρ) τής 22 'Ιουνίου.

234. Αεζιγραφός

Ένώθημ' ένα γράμμα
 Με κάποιο άκρωτήρι
 Κι' έγινε άμέσως θάμμα:
 Τώρα μπορώ στο φίλο
 Με τ'ο ταχυδρομείο
 Τά δύο μαζί να στείλω.

Δοξασμένο Γριπολιτιστάκι

235. Συλλαβόγραφος

Τόν κλέφτη έμαχνα να βρω
 Που γίνηκε πολέμου αίτια.
 Τόν είχα έκεί, τόν είχα έδώ,
 Μα έφτασε να ενώσω μία
 Νότα βυζαντινή με μέλος,
 Και να τ'ος τώρα, τόν κρατώ
 Κι' ή ιστορία πήρε τέλος.

Πυγμαχός

236. Στοιχειοτογράφος

Σ'ε μία πρόθεση κοινή
 Άν προσθέσης ένα νι
 Και τών τόνω άνεβήσθαι,
 Μία Άγία θά παρουσιάσθαι.
 Γεώργιος Α. Μαυρίδης

237. Αναγραμματισμός

Δυό του γράμματ' άμικρώ,
 Τάλλα του τ' άνακατεύω,
 Κι' άντι βασιλιά παλιό,
 Άπ' τόν Όμηρον γνωστό,
 Δέντρο του βουνού άγγαντεύω.
 Άήτητες

238. Εξάγωνον

*** = Μέλος.
 *** = Θα άιγυπτία
 *** = Άπόστολος
 *** = Πάν όλικόν
 *** = Επίγραμμα

Και καθέτος τ'ο ίδια.

Συλφίς

239. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 = Θαλασσοπόρος
 2 3 4 7 8 = Του όλου
 3 4 5 8 = Θαά
 4 8 1 = Θαά
 5 1 8 2 7 8 = Άνθος εύώδης
 6 7 2 2 1 = Σημειον
 7 5 6 7 8 = Κατοικία
 8 1 2 7 8 = Νήσος.

Κένταυρος

240-244. Μαγικόν Γράμμα

Τη άνταλλαγή ενός γράμματος εκά-
 στης τών κάτωθι λέξεων δι' ενός άλ-
 λου, πάντοτε του αυτού, να σχηματι-
 σθόν άνευ άναγραμματισμού άλλα
 τόσαι λέξεις:

Μήλος, Αίμος, βρόχος, κόπος, νόμος
 ένδοξος, Έλλάς

245. Διπλή Άκροστιχίς

Τά μέν άρχικά τών κάτωθι ζητου-
 μένων λέξεων άποτελούν άρχαίον θεόν,
 τ'ο δε δευτέρα γράμματα θεάν:

1. Άργοναύτης 2. Επίθετον Θεού
 και ψυχής 3. Πτηνόν τής αύλής 4.
 Μέρος του λόγου 5. Γυνή τής Γραφής.
 Δανάη

246. Μικτόν

ου - τ - οσιό - κ' - ου - τ - αα
 Δάκρυ Ψυχής

247. Γρίφος

Άγγλία
 Έλλάς
 Έλλάς
 Ο
 ου τ'ο Σ
 ά! τ'οφς;
 Πρόμαχος τής Έλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευματ. Άσκησεων του φύλλου 6

68. Σικυών (σύ, κύων). — 67. Γανυ-
 μήδης (γά, νί, μι, δίς). — 68. Μορφεύς-
 Όρφεύς. — 69. Σύρος-Κύρος. — 70.

Π Ν Ε Υ Μ Ο Ν Ι Α 71. ΙΣΑΥΡΟΣ
 Α Π Ο Υ Σ Ι Α (Συρία, αύρα,
 ΜΥΡΟΝ υίός, ούς, Ό-
 Σ Ο Σ σιός). — 72-76.
 Ν Διά τού Σ:

σημός, Λάβος, ύβνος, Σιών, Άσία.
 — 77. ΑΛΚΗΣΤΙΣ (Άλκιμην, ΚΗ-
 φισός, Στάγισια, ΊΣοκράτης). — 78-
 80. Άλβανία, Άλσατία, Άσπασία. —
 81. Άρχή σοφίας φόβος Κυρίου (αρχ
 εις-οφ, Ίάς, φοβ ός κι, Ρίον).

Το πρώτιστον καθήκον του κα-
 λού συνδρομητού είναι ή εγκαι-
 ρος άνανέωσις τής συνδρομής του

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τ'ο πολύ λέξεις με άλλο στοι-
 χείο άρ. 6. τ'ο ελάχιστον τίμημα. Πέραν τών 10
 λέξεων 60 λεπτά ή λέξεις με παγία δέ στοιχία
 άρ. 1 και με κεφαλαία άρ. 1, 50. Ό γαρτός
 στίχος άρ. 5. Οι μη άνδρωρηται πληρώνουν τ'ο
 διπλά. Η προληρωμή είναι άπαραίτητη.

[ΑΓ'—251]

Ναυτάκη, θά σ'ε ξέρω. Άνταλλάσσω
 με τετραδιάκια; Δίσις: [ΑΓ'—180].
 Άγκάθι

[ΑΓ'—252]

Διαπλασκόπουλα, άνταλλάσσω τετραδιά-
 κια. Στείλτε: Διμήτηρον Πλαταρίδην,
 Σιδηρόκαστρον Μακεδονίας.

Θάλης Βλαστός

[ΑΓ'—253]

Αποτελέσματα διαγωνισμού: Βραβεύοι:
 1) Έλντα, 2) Μπουμπουλίνα, 3) Ό-
 νειραπλέχτρα. Έλντα, τόσο γρήγορα με
 έτάσας; Τάσας Δοσζή, στέλνω. Γιόλα
 [ΑΓ'—254]

Περιμένο τετραδιάκια άπ' όλα τ'ο ά-
 γαπητά Διαπλασκόπουλα. Άλκιβάδου
 172, Πετραιά. Κούτε

[ΑΓ'—255]

Ζάν Μυρά μοδίκλεψε τ' όνομα σ' άρ-
 σαι φαίνεται; Σούγγ

[ΑΓ'—256]

Άγαπημένα μας διαπλασσαδαφάκια,
 σ'ας εθχόμεθα Καλό Πάσχα.
 Σβυσμένη Έλαίς—Θλιμένη Γοητεία

[ΑΓ'—257]

Άγάπησέλη, για τή γορτούλα σου δ-
 λούθαρμας εθχούλας.
 Νυφούλα τ' Όύρατου—Βέδας

[ΑΓ'—258]

Άνταλλάσσω τετραδιάκια με δλους-ες
 Δίσις: κ. Γεώργιον Κασσιόπην, Χά-
 ριτος 83, Άθήνας, διά:

Γαλάζιον Άγγελιον

[ΑΓ'—259]

Το γυρισμό σου στην Έλλάδα, Άγριο-
 λούλουδο, ραίνω με μύρια λούλουδα.
 Δεν έλαβες τ'ο τελευταίο γράμμα μου;
 Μακεδονικόν Έντελεβίς

[ΑΓ'—260]

Άνταλλάσσω τετραδιάκια, άλληλογρα-
 φά. Alyanakis, Mechroufete II,
 Yechli keuy, Stamboul, Turquia.

Νινέτα

[ΑΓ'—261]

Τ'ο Άγγελούδι των Όνείρων, Σ'ας χαί-
 ρετ'ε με τ'ο ψευδώνυμο:
 Χρυσασφένια Δύσις

[ΑΓ'—262]

Σ'τα γενέθλιά σου, ΧΡΥΣΑΦΕΝΙΑ ΔΥΣΙΣ, δέ-
 ξου ένα μπουκετάκι ζυμπουλάκια με-
 ζι με μύριες δλόθαρμας εθχούλας.

Ηλιόβγαλτη—Δροσοσταλίς

Άτθίς—Βίλλυ

[ΑΓ'—263]

Άλλ, πρώτα τή Νίνα ποδήε τήν Πέ-
 πτη. Θεότρελλη, Ζοζός

[ΑΓ'—264]

Άλληλογραφά, άνταλλάσσω Μ. Μοσι-
 κά. Δίσις: Μαυρογένους 10, Άθήνα:
 Ζοζός

(Σήμ. τ. Διαπλ. — Ό Ζοζός και έλοι-
 οι ψευδωνυμοί προέπει να ξέρουν, ότι
 τ'ο Ταχυδρομείον τίποτε δεν διαβιβάζει δ-
 π'ο ψευδώνυμον.)

[ΑΓ'—265]

Χωρίς Φτερά, Δροσούλα, Βενετούνη-
 Μ. Μυστικά; γιατί δεν άνταποδίδετε
 Ροδαγή